

**ZASTUPITELSTVO OBCE BÍLOVICE NAD SVITAVOU
MO ČESKÉ STRANY NÁRODNĚ SOCIÁLNÍ
ZÁKLADNÍ ŠKOLA
SOKOL BÍLOVICE NAD SVITAVOU**

Vás srdečně zvou na

**SLAVNOSTNÍ SHROMÁŽDĚNÍ
U PŘÍLEŽITOSTI 85. VÝROČÍ VZNIKU ČESKOSLOVENSKA**

který se koná

18. 10. 2003 V 18.00 HODIN V SOKOLOVNĚ

Hlaví projev přednese
Prof. PhDr. Jaroslav Kvaček
z Univerzity Karlovy, Praha

Program doplní vystoupení
Vyškovského smíšeného pěveckého sboru
a žáků ZŠ Bílovice

*Bílovický zpravodaj vydává zastupitelstvo obce Bílovice nad Svitavou.
Redakce: na OÚ Vlasta Klevetová, tel.: 545 227 072, e-mail: klev@volny.cz
bilovice-nad-svitavou@volny.cz — <http://www.bilovice-nad-svitavou.cz>
Uzávěrka pro podání příspěvků do příštího čísla je **30. listopadu 2003.***

Tisk a sazba Tiskárna Indra, Dolní Kounice, tel.: 546 421 285

Bílovický
zpravodaj

ZÁŘÍ 2003

Ročník XXII/dvojčíslo 2 CENA 10 Kč

VYDÁVÁ ZASTUPITELSTVO OBCE BÍLOVICE NAD SVITAVOU

Dům s pečovatelskou službou. Foto: Mgr. David Ondruš

DŮM S PEČOVATELSKOU SLUŽBOU „DPS“ V BÍLOVICÍCH NAD SVITAVOU

Ve čtvrtek 10. července 2003 byl slavnostně otevřen dům s pečovatelskou službou v Bílovicích nad Svitavou. Jedná se o významné datum nejen pro Bílovice, ale i pro celé okolí, především o obce okresu Brno-venkov na sever od Brna.

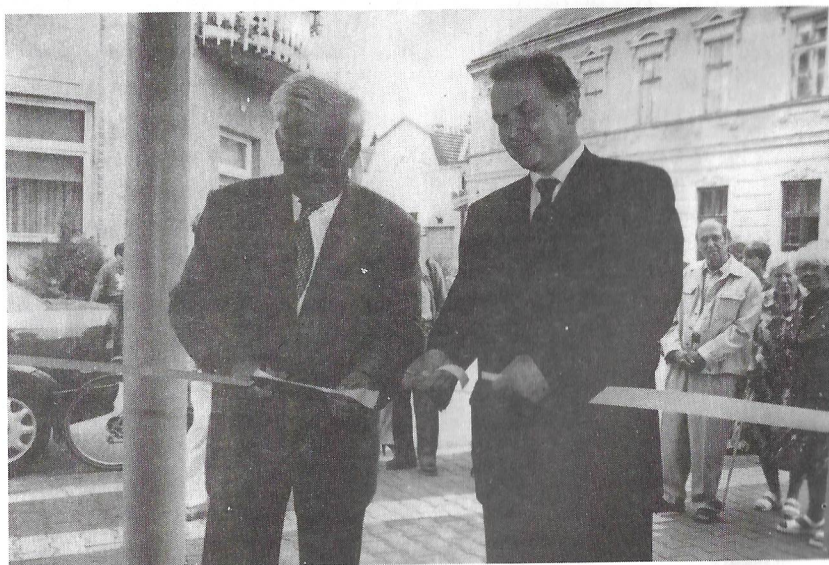
DPS v Bílovicích má zásadní význam pro celou zdejší oblast hlavně proto, že přenáší péči o starší občany do místa, kde se buď narodili nebo dlouhodobě žili a pracovali, prostě tam, kde mají své kořeny, své blízké a známé.

Tento směr státní sociální politiky považujeme za velmi dobrý, protože násilně nepřerušuje životní kontinuitu starších občanů a umožňuje jim zůstat i ve stáří v tzv. domácím prostředí.

DPS byl vybudován nákladem 38 mil. Kč. Jeho kapacita je 45 bytů (54 lůžek) a v jeho areálu je též lékárna, ordinace praktického lékaře, pedikúra a pracoviště pečovatelské služby. Podle potřeb a podmínek se připravuje též pracoviště stacionáře, případně i jiné vhodné zdravotnické zařízení.

Na slavnostním otevření byli přítomni mimo velkého počtu občanů též zástupce ministerstva ing. Jaroslav Fuksa, hejtman Jihomoravského kraje ing. Stanislav Juránek, poslanec Parlamentu ČR pan Ladislav Šustr, projektant ing. arch. Zdeněk Tihelka, majitel stavební firmy ing. Studený a jeho zástupce ing. Malík.

V současných dnech se postupně stěhují do DPS noví obyvatelé, probíhá jejich sžívání s novým prostředím a doladuje se celkový chod.

Krajský hejtman a starosta při slavnostním otevření. Foto: Mgr. David Ondruš.

Občané při slavnostním otevření dne 10. července 2003. Foto: Mgr. David Ondruš.

USNESENÍ Z VEŘEJNÉHO ZASEDÁNÍ ZASATUPITELSTVA OBCE BÍLOVICE NAD SVITAVOU ZE DNE 25. 6. 2003

1. ZO schvaluje zprávu o činnosti rady obce za uplynulé období od 21. 5. 2003 do 18. 6. 2003. Návrhová komise doporučuje zpracovávat zprávu pro veřejné zasedání obsažněji.
2. ZO bere na vědomí zprávu p. starosty o DPS v Bílovicích nad Svitavou
3. ZO schvaluje prodej stavební parcely č. 1183 panu Handlovi počtem 10 hlasů.
4. ZO schvaluje prodej stavební parcely č. 1188 panu Svobodovi počtem 10 hlasů.
5. ZO SCHVALUJE PRODEJ POZEMKU P.Č. 1017/1 paní Ritě Foltýnové, provdané Barbořákové, který byl již jednou prodán v roce 1990, aniž došlo k povinné registraci Státním notářstvím počtem 10 hlasů.
6. ZO schvaluje směnu části obecního pozemku 1181/117, nově nazváno dle GP jako parcely čísla: **1181/202, 1181/203, 1181/204, 1181/205, 1181/206, o celkové výměře 216 m²** za část pozemku 1181/96 nově nazvána jako p.č. 1187/207 a část pozemků 1181/96, 1181/97, 1181/ 98, 1181/99, 1181/100 – kde jsou inženýrské sítě, nově nazvaná jako **p.č. 1181/208, o celkové výměře 216 m²** – dosavadním vlastníkem je firma Mittag, počtem 10 hlasů.

7. ZO schvaluje ve smyslu § 85, odst. I, zákona o obcích č. 128/2000 Sb., uzavření úvěrové smlouvy o kontokorentním úvěru ve výši 1,500.000,- Kč, slovy : jedenmillionpětsettisíkorun českých u VOLKSBANK CZ, a.s. Brno a pověřuje starostu obce pana Viléma Klevetu podpisem této smlouvy.

8. ZO na základě předchozího schválení o prodeji bytů na Polance na Šebelově ulici v č.p. 670 dosavadním uživatelům: paní Uhrové, Pliskovým a manželům Koláčkovým schvaluje tyto platební podmínky: 200.000,- Kč složit při podpisu smlouvy o budoucí kupní smlouvě a dále pak platit minimální měsíční splátky ve výši 5.000,- Kč měsíčně do úplného zaplacení celé částky, tj. 620.000,- Kč. Po úhradě celé kupní ceny s těmito budoucími kupujícími pak uzavřít kupní smlouvu a vložit do katastru nemovitostí. Zastupitelstvo schválilo usnesení počtem 10 hlasů.

USNESENÍ Z VEŘEJNÉHO ZASEDÁNÍ **ZASTUPITELSTVA OBCE BÍLOVICE NAD SVITAVOU** **ZE DNE 18. 8. 2003**

Zastupitelstvo Obce Bílovice nad Svitavou schvaluje

1. Přijetí dlouhodobého investičního úvěru od České spořitelny a.s., oblastní pobočky v Brně, ve výši 5,150.000,- Kč, s dobou splatnosti do 20. ledna 2012.

2. Zajištění tohoto úvěru zástavním právem k nemovitostem, a to Domu s pečovatelskou službou, číslo popisné 733, na pozemcích: st.p. 48, st.p. 49, st.p. 145/1, st.p. 150, st.p. 420/1, p.č. 190/3 a p.č. 191/4, zapsaných na LV č. 10001, k.ú. obec Bílovice nad Svitavou a dále rozpočtovými příjmy obce. Všechny 12 přítomných členů ZO schválilo znění tohoto usnesení.

OHLÉDNUTÍ ZA ŠKOLNÍM ROKEM **2002-2003 V MATEŘSKÉ ŠKOLE** **BÍLOVICE NAD SVITAVOU**

ŠKOLSTVÍ

Do školčky docházelo 81 dětí ve věku 3 - 6 let. Byly rozděleny do 3 tříd, kde probíhal celodenní provoz.

O holčičky a chlapce se staralo celkem 12 zaměstnanců, 6 pedagogických a 6 provozních a správních zaměstnanců. Usilovali jsme o to, aby v celé mateřské škole vládla pohoda a úsměv, příjemná atmosféra a aby se všichni, velcí a malí, do školky těšili.

V průběhu školního roku byl prodloužen provoz MŠ. Po úpravě je otevřeno denně od 6.30 hodin do 16.30 hodin.

Zaměření výchovy:

Dlouhodobá koncepce práce byla zaměřena na tzv. **PODPORU ZDRAVÍ V MATEŘSKÉ ŠKOLE.**

Dlouhodobý cíl: Naším posláním bylo předávat a zprostředkovávat dětem základní a životní zkušenosti v přirozeném prostředí vrstevníků cestou výcho-

vy a vzděláváním. To vše na principu uspokojování individuálních potřeb a zájmů. Rozvíjeli jsme u nich samostatnost, zdravé sebevědomí, sebejistotu a tvořivost.

Předškoláci se mohli přihlásit do těchto kroužků:

> HRA NA ZOBCOVOU FLÉTNU

> UČÍME SE ANGLICKY

Paní učitelky prováděly u dětí logopedickou péči - učily je správně vyslovovat a mluvit.

Mimoškolní aktivity dětí:

Děti jsou vnímavé a učenlivé. Rády si osvojují nové básničky, písničky, pohybové hry a tanečky. Se svým programem vystupovaly v kulturním domě v Bílovicích na Martinských hodech a Mikulášské nadílce. Na Obecním úřadě při příležitosti Vítání občánků do života.

Zapojily se do 2 celostátních soutěží. Kreslily a malovaly na téma:

1. Zážitky z prázdnin

2. Kniha a já

Kulturní a sportovní akce pro děti:

Snažili jsme se zpříjemnit každý den nějakým překvapením, obohatit a rozšířit dětské poznatky, zkvalitnit dovednosti a návyky.

Kulturní pořady k různým tématům jsme vybírali od osvědčených agentur. Dvakrát jsme byli s chlapci a děvčaty na pohádkách v divadle „RADOST“ v Brně. Také k nám do školky třikrát přijelo dětské divadlo. Ke Dni dětí připravily paní učitelky CESTU ZA POKLADEM, na školní zahradu MŠ jsem pozvala ŠKÁKACÍ HRAD - HOPŠTEJN. Na ukončení školního roku připravili výlet do ZOO ve Vyškově. Pozvala nás také paní Lišková z Řícmanic, která se stará o koně. Největší odvážlivci se mohli na nich povozit.

Čas utíkal rychle. Byl tu závěr školního roku 2002-2003 a loučení s 23 předškoláky, kteří od 1. září nastoupí do 1. třídy ZŠ v Bílovicích. Přejeme jim hodně úspěchů na další etapě jejich života.

A my ostatní, děti a zaměstnanci MŠ, se budeme těšit na nové kamarády!

Eliška Podlipná, 6 let.

CYKLUS PŘEDNÁŠEK O HISTORII BÍLOVIC POKRAČUJE

Vážení spoluobčané, přátelé historické vlastivědy, bílovičtí patrioté, když jsem před lety začínal se seriálem přednášek o historii naší obce, nečekal jsem tak velký ohlas ve veřejnosti, jakého se mi dostalo. Nebylo tomu ani tak ve velké přímé účasti (i když 30-40 lidí na přednášce v Bílovicích není tak málo) jako v ohlasech a sledovanosti videozáznamů z televizního studia Bílovice - BIVIST. Je to zásluha redakčních zásahů kameramana Karla Kiesla, který obvykle dokázal hodinovou přednášku sevřít do třicetiminutového pořadu a proložit jej ilustračním materiálem. Fotografie a dobové dokumenty si sice účastníci přednášky také prohlíželi, dokonce ve větším množství, ale na vhodné místo si je musí podle upozornění vřadit sami. Starším občanům vyhovuje lépe teplo domova a možnost vyladit si přijímač na takovou intenzitu zvuku, která jim vyhovuje.

To je sice pravda, ale bezprostřední styk s přednášejícím a přizvanými čtenáři a recitátory přináší zase jiné myšlenkové podněty. Podobně je tomu v besedě při reakci na dotazy a vstupy pamětníků, které se už obvykle nevysílají. A navíc ne všechny přednášky se podařilo natočit. Kameramanovi podobně jako ostatním mladším zájemcům z pracovních i soukromých důvodů neumožňuje vždy stanovený čas přednášku v klubu navštívit. Domácké prostředí v nekuřáckém klubu důchodců s přezouvacím režimem u šálku kávy nebo sklenky vína a setkání se známými dá také své. Aby tomu tak bylo vždy, o to se stará Boženka Kotolová, vedoucí klubu, se svými spolupracovnicemi.

Nemohu jmenovitě poděkovat všem spoluobčanům, kteří mi poskytují fotografie a další dokumenty k historii Bílovic, které by zůstaly zasuty v rodinných archivech nebo dokonce skončily ve sběru. Bylo těch dárců tolik, že kdybych je chtěl všechny uvést, zabralo by to nejen dost prostoru ve Zpravodaji, ale také by se mi určitě podařilo na někoho zapomenout a to by nebylo dobré. Každá i drobná informace a dosud neznámá dokumentace nám umožňuje si plastičtěji představit vzhled naší obce v minulosti a život našich předků v lokalitě domova, kterou s nimi sdílíme jako potomci nebo nově příšlí spoluobčané.

Proto Vás všechny - starší i mladší, starousedlíky i ty, kteří v Bílovicích naši svůj domov nedávno - zvu do Klubu důchodců na přednášky podzimního cyklu.

Bořivoj Nejezchleb, kronikář obce

PODZIMNÍ BĚH PŘEDNÁŠEK O HISTORII BÍLOVIC

- Středa **Jak se vzdělávali naši předkové mezi dvěma válkami**
 24. 9. 03 > Úsilí o zřízení měšťanské školy
 > Proměny školní budovy
 > Všeobecná živnostenská pokračovací škola
 > Zaměření výchovy na škole za 1. republiky
 > Škola v době velké hospodářské krize 1930-33
 > Jednoroční učební kurzy
 > Technické novinky ve škole
 > Škola v době ohrožení státu na konci 30. let

Středa **Jak se žilo v Bílovicích za 2. republiky**

22.10. 03 **a po zřízení německého protektorátu**

- > Odhodlání bránit republiku (mobilizace, hlídky ...)
- > Pohyb čs. vojsk v obci při demobilizaci po 30. 9. 1938
- > Politický systém za 2. republiky (strany v obci)
- > Přistěhovalci z pohraničí, Podkarpatské Rusi a Slovenska
- > Protektorát a příchod německého vojska
- > Vytváření odbojových složek
- > Národní ráz kultury
- > Stavební a početní růst Bílovic
- > Reakce na válečné události

Středa **Bílovice za II. světové války**

26.11. 03 > Totální nasazení

- > Heydrichiáda
- > Československý odboj v Bílovicích
- > Bílovčáci v zahraničním odboji
- > Holocaust
- > Sportovní klub
- > Civilní obrana a hasiči
- > Černý trh a přidělové hospodářství
- > Totální nasazení a omezení v závěrečném roce války

Přednášky se konají v Klubu důchodců v Husově ulici vždy v 18 hodin.

Z PRAXE V TERÉNU

Článek zdravotní sestry Domácí zdravotní péče (Sanus, o. s.)

• Pan XY, když jsem ho poprvé navštívila, byl zcela apatický, upoutaný na lůžko, ochrnutý na polovinu těla, zcela odkázán na veškerou péči. Byl smířen s tím, že na tomto lůžku zůstane do konce života. Slíbila jsem mu, že se spolu podíváme z okna, a že tam sám dojde. Nevěřil mi.

• Společně s rodinou jsme mu dodávaly chuť do života, elán a radost z pohybu. Chvilé radosti a nadšení se střídaly s nechutí a odmítáním, ale postupně přes pasivní cvičení jsme se dostávali k aktivnímu pohybu. Začal sám jíst, obracet se na lůžku, sám sedal a s pomocí vstával z lůžka.

• Po několika týdnech jsem mu nabídla chodítko a začali jsme trénovat krůčky. Po několika dalších týdnech se díval z okna, ke kterému sám přišel. Sám byl udiven, že se tam ještě dostal.

• Rodina mu pořídila kolečkové křeslo, se kterým ho doprovodila na dovolenou. Pan XY začal opět žít a radovat se ze života, a to i přes to, že mu již bylo více než 90 roků a boj o naplněný život před několika měsíci vzdával.

Vážení občané,
více informací o tom, co Domácí zdravotní péče a pečovatelská služba poskytuje a co nabízí za služby vám rádi poskytneme na telefonních číslech: **545 227 653** (pevná linka), **777 758 262** (mobil). Nebo osobně v kanceláři v Domě s pečovatelskou službou.

DOMÁCÍ ZDRAVOTNÍ PÉČE **A PEČOVATELSKÁ SLUŽBA**

POSKYTUJEME KOMPLEXNÍ (INTEGROVANOU) PÉČI O NEMOCNÉ
A JEHO DOMÁCNOST

Zdravotní péče v domácnosti

- ◆ sledování zdravotního stavu
- ◆ péče o ležící pacienty
- ◆ převazy a ošetření ran (pooperační rány, bércové vředy, proleženiny)
- ◆ ošetření stomií, katetrů
- ◆ injekce, odběry krve
- ◆ ošetřovatelská rehabilitace - kondiční a dechová cvičení - stavy po cévních mozkových příhodách
- ◆ podávání předepsaných léků, měření krevního tlaku
- ◆ vyšetření glykémie glukometrem

> půjčování kompenzačních pomůcek - chodítko, sedátko do vany, židle pro inkontinenci, nemocniční lůžko

> ošetřovatelské úkony provádíme i ve dnech pracovního klidu

Zdravotní péče ordinovaná ošetřujícím lékařem je hrazena zdravotními pojišťovnami.

Pečovatelská služba

- ◆ dohled nad dospělou osobou
- ◆ donáška léků
- ◆ ohřátí a podání jídla
- ◆ doprovod k lékaři, osobní asistence
- ◆ úkony spojené s vedením domácnosti - nákup, úklid a jiné
- ◆ hygienická péče, koupel, mytí vlasů, masáže
- ◆ jednoduché ošetřovatelské výkony
- ◆ nákupy, pochůzky

KONTAKT: *Sanus - občanské sdružení*

Brno, Kotlářská 51

Tel.: 541 236 090, 603 428 550, 777 758 262

Bílovice nad Svitavou, Komenského 446

Tel.: 545 227 653, 603 267 350, 777 758 262

40 ROKŮ OBNOVENÉ ČINNOSTI ODDÍLU KOPANÉ SOKOLA BÍLOVICE NAD SVITAVOU

SPORT

V letošním roce si připomíná oddíl kopané významné 40. výročí obnovené činnosti oddílu kopané v Bílovicích. Těchto 40 roků je dostatečně dlouhá doba a pamatuje již 3 generace mládeže.

Ve své paměti nestačíme registrovat všechny novoty a pomalu začínáme zapomínat co bylo včera, před měsícem a co bylo před léty. Postupně jsou přepisovány na vrub historie stále další stránky sportovních vítězství, porážek, úspěchů i neúspěchů ve sportovní práci. Celá tato doba byla naplněna prací, námahou a odpovědností, ale stala se také zdrojem radosti a zdravého vyžití v kolektivu sportovních přátel. Kolik nadšených funkcionářů dnes již často zapomínaných věnovalo veškeré svoje schopnosti a volný čas krásnému poslání, výchově dobré a zdatné mládeže.

Začátky kopané v Bílovicích však mají kořeny v daleko starší historii než kterou letos oslavujeme. Byla to léta po první světové válce, kdy tehdejší mládež poznala co je to kopaná a propadla jejímu kouzlu. Začátky však nebyly lehké. V obci byla silná a organizačně vyspělá venkovská jednota Sokol, která byla nositelkou společenského dění v obci. Mládež se vyznačovala tělovýchovnou vyspělostí, ale její sportovní vyžívání bylo roztrženo. V Sokole, Orle, DTJ, činnost byla zaměřena hlavně na cvičení gymnastiky a náradí. Kopaná byla těmto organizacím cizí. V oficiálním orgánu Sokola „Věstník Sokolský“ se tvrdilo, že je to hra prudká a ve svém základě hrubá a neuschltilá. Přes to, kopaná přitahovala mnoho mladých lidí a těšila se stále větší oblibě. Jednou z příčin, byla blízkost Brna, ve kterém se kopaná již hrála a měla svoji tradici.

A tak již v roce 1919 se utvořila skupina mladých lidí, kteří začali kopané fandit. Nebylo hřiště, ale hrálo se na loukách okolo Bílovic a za branky postály dvě hůlky a motouz.

V pozdější době se mužstvo sehrálo a dovolilo si hrát i mimo Bílovice. V roce 1922 začali někteří jednotlivci uplatňovat svoje zkušenosti a hráli již i mistrovské zápasy za AFK Blansko. V roce 1924 byl v Bílovicích vytvořen fotbalový klub AFK Bílovice. Předsedou byl pan Tumpach a ve výboru Bedřich Zika, Karel Kalod, Láďa Daněk a další. Hráči byli většinou z řad dělníků. První zápas byl sehrán s mužstvem Adamova s výsledkem 3:3. V mistrovské soutěži bylo mužstvo zařazeno ve 4. třídě Západomoravské župy Bradovy se sídlem v Brně. Do nově založeného oddílu se vrátili i hráči z AFK Blansko.

Dokumentace o dosažených výsledcích, účasti na turnajích, umístění v tabulce se nedochovala a jaké byly začátky víme jen z informací pamětníků a bývalých hráčů a účastníků této fotbalové éry. Všechny zápasy byly hrány v začátcích na hřištích soupeřů. Termín otevření vlastního hřiště se neuchoval, ale bylo vybudováno na pozemku pana Škaroupky v Melatíně. Celá výstavba byla prováděna bez mechanizace a cizí pomoci a když byla plocha porovnána byla další práce prováděna v rámci treninku. Dokončené hřiště mělo rozměry 55 x 45 metrů. Čestný výkop při otevření hřiště provedl redaktor Lidových novin pan Pištělák.

Za zmínku stojí, že bylo sehráno několik pozoruhodných utkání například s Admirou Vídeň s výsledkem 3:7 (3:0) návštěva byla údajně asi 1000 diváků. Hrálo zde i ligové mužstvo SK Židenice s výsledkem 3:6. Návštěvy na zápasech mistrovských byly 250 - 400 diváků, což jsou návštěvy o kterých se nám dnes jenom zdá.

V roce 1932 došlo ke změně názvu oddílu na SK Bílovice n/Sv. Byl zvolen nový výbor v jehož čele byl Jaroslav Kapitán, místopředsedu Karel Matějček a sekretářem Bedřich Zika, hospodářem Staňa Dohnal.

V této době také vznikla velká rivalita s nově založeným klubem SK Říčmanice, ale více sportovního štěstí bylo na straně Bílovic a všechny první 3 zápasy byly vítězné 6:1, 4:1 a 4:3.

V roce 1938 v důsledku neregulernosti hřiště, pro finanční a společenské nesnáze byl dán oddíl do klidu. Od té doby hrála celá řada hráčů z Bílovic za SK Říčmanice nebo v Babicích. Po této době bylo učiněno několik pokusů o vzkříšení kopané, ale nedařilo se.

Po osvobození v roce 1946-47 došlo k registraci některých Bílovických fotbalistů v sousedních obcích. V Babicích hrál Antonín Procházka, Karel Malenda, Emil Inocenti a Karel Taranza. Ještě více našich hráčů se vystřídalo v Říčmanicích - Jůlek Petlach, Karel Malenda, Antonín Filip, Josef Nešpor, Emil Inocenti, Vašek Procházka, Gusta Procházka, Ota Víšek a z mladších v roce 1957-59 Ivan Meluzín a Richard Slaný. Přišel rok 1962 a znovu se začalo mluvit o fotbale v Bílovicích.

Hlavním iniciátorem tohoto pokusu byl Ivan Meluzín a Richard Slaný mladší. Z jejich podnětu v úterý 19. března 1963 se sešlo asi 50 příznivců kopané v Kulturním domě, aby projednali založení oddílu kopané v Bílovicích. Besedu zahájil Ivan Meluzín a osvětlil přítomným účel této schůzky. Po delší rozpravě byly projednány různé otázky týkající se založení oddílu. Nakonec byl zvolen přípravný výbor do kterého byl navržen Alois Hladík, Karel Malenda, Bořivoj Mauer, Ivan Meluzín, František Novák, Miloš Němeček, Richard Slaný st. a ml., Jaroslav Smutný, František Tomášek a Rudolf Trnka. Přípravný výbor měl projednat s místní tělovýchovnou jednotou Sokol založení oddílu jako součást tělovýchovné jednoty Sokol. Dalším hlavním bodem bylo vyhlédnutí místa pro vybudování hřiště a jednání s MNV o uvolnění pozemků na vybudování hrací plochy a šaten. Od začátku bylo jasné, že nebude problémem dát dohromady mužstvo, ale zajistit pozemek, který by vyhovoval požadavkům pro tyto účely. Dalším problémem bylo pro založení oddílu tehdejší konzervativní složení TJ, které nemělo mnoho zájmu o kopanou v rámci Sokola. Někteří členové navrhli, aby se hrálo v Adamově a když se podaří dát oddíl dohromady, mohl by přejít do Bílovic. Ani takové návrhy však neodradily nedšence a nakonec bylo schváleno, aby oddíl kopané byl v obci založen pod hlavičkou TJ Sokol Bílovice nad Svitavou. Ustavující členská schůze se konala o měsíc později a zvolila zakládající výbor v tomto složení. Předseda oddílu Slaný Richard st., místopředseda Tomášek František, pokladník Hladík Alois, jednatel Slaný Richard ml. další členové výboru Smutný Jaroslav, Kozel Václav, Malenda Karel, Adámek František, Havlásek Antonín, Meluzín Ivan, Trnka Rudolf. V červnu z výboru odešel Trnka Rudolf a výbor byl doplněn o Procházku Ladislava.

V nově vytvořeném oddíle bylo ustaveno mužstvo dospělých a dorostu. Čbě mužstva byla zařazena do základní třídy okresu Brno-venkov. V této době všichni registrovaní hráči v Řícmanicích a Babicích přestoupili do Bílovic. Toto byla doba, kdy se nemluvilo o ničem jiném než o fotbale, ať to bylo ve vlaku, na ulici nebo v hospodě.

Protože nebylo hřiště, bylo dojednáno se sousedním oddílem Řícmanic, že všechny vylosované zápasy na domácím hřišti budeme hrát v Řícmanicích. První přátelské utkání bylo sehráno v Ochozi s výsledkem 2:2. Sportovní styky byly nvyváženy v Řícmanicích a došlo k prvnímu neoficiálnímu utkání k derby po mnoha letech a naše mužstvo navázalo na starou tradici a vyhrálo 6:1.

Nechci hovořit o jednotlivých výsledcích dosažených v podzimní části soutěže 1963. Z deseti sehraných zápasů 3x mužstvo zvítězilo, 1x remizovalo a 6x prohrálo. Mužstva zařazená v této soutěži hrála tvrdou kopanou, místy až bezohlednou a přitom se jednalo o mužstva s dlouholetou tradicí, ať už to bylo mužstvo Kobylnic, Blažovic, Měnína nebo Tvarožné.

Do soutěže zasáhlo také mužstvo dorostu s průměrnými výsledky a byla znát nesehranost mužstva. Ke všem mistrovským zápasům se jezdilo autobusem.

Ještě na podzim roku 1963 došlo k jednání na MNV o přidělení pozemku a po nepřijatelném návrhu na pozemek za hájenkou bylo přiděleno místo v Dolicích, kde mělo být vybudováno hřiště. Dne 26. září 1963 byl pozemek na vybudování hřiště schválen radou MNV a na veřejném zasedání. Od té doby byl styk mezi oddílem a národním výborem častější. První plán na hřiště zpracoval ing. Řihák, který byl také pověřen stavebním dozorem při stavbě. Od lesní správy bylo povoleno vykáčení cípu lesa, který zasahoval do plánovaného prostoru hřiště. Dále byla vyvlastněna chata, která byla na ploše plánovaného hřiště.

Průzkumem provedeným v terénu bylo zjištěno, že větší část plochy je silně podmáčena spodní vodou a bylo nutné provést rozsáhlé práce na odvodnění terénu. Nejtěžší doba přišla, když bylo započato s přemísťováním několika tisíc kubíků zeminy. Při těchto pracích nám hodně pomohl pan Jaroslav Večeřa, který nám zajistil těžké stavební stroje, bez kterých se nedalo dělat. Stalo se, že do bahna zapadl buldozér a přes veškerou snahu se jej nepodařilo vyprostit. Byl dodán další buldozér a postihl jej stejný osud. Teprve za pomoci dalšího stroje se podařilo vyprostit oba buldozery. Tato rozbahněná místa bylo nutné vybagrovat až na pevnou zem a to do hloubky 3 metrů. Tyto hluboké díry bylo nutné zavézt kamením a štěrkem. Na polovině plochy byl vybudován systém drenáží, aby se vysušila plocha a snížila hladina spodní vody.

Někdo řekne, že budování hřiště trvalo dlouho, ale podmínky za kterých se dělalo byly velmi těžké. V roce 1966 byla výstavba hřiště zařazena do AKCE Z a vedením stavby byl pověřen pan Antonín Vrána, který byl pro nás dobrým rádcem. Financování některých prací bylo stále dost složité a bylo nutné platit peníze, které se nedaly vyúčtovat. Funkcionáři a hráči odpracovali velký počet brigád na výstavbě pomníku S.K. Neumanna a získaná finanční odměna za tuto práci byla předána pro potřebu oddílu.

V útlumu byl přečkan rok 1968 a 69, kdy znovu proti kopané vystoupilo několik členů výboru i řadových členů TJ Sokol. V roce 1970 byla znovu podchycena iniciativa a vzkrýšen nový zájem o práci na hřišti. Konečné úpravy hrací plochy převzala Šlechtitelská stanice v Želešicích. Pracovníci tohoto podniku provedli konečnou úpravu hrací plochy, zaselí trávu a tím bylo dokončeno nové hřiště o rozměrech 55 x 90 metrů. I když tato plocha není největší, odpovídá pravidlům kopané. Aby bylo možné si udělat představu o této práci, připomenu malou statistiku.

Při porovnání hrací plochy bylo nutné přemístit více než 5000 kubíků zeminy. Byl proveden 2x odstřel skály. První vojáky CO Bučovice a podruhé panem Sázkavským. Kamení bylo z větší části odváženo bez pomoci strojů. Na odstranění močálu bylo navezeno 460 kubíků kamene a šterku, dovezeno 170 nákladních aut orné půdy na úpravu hrací plochy, 80 kubíků písku, bylo vysázeno 120 topolů (dnes je tam pouze několik obrovských stromů, ostatní topoly už vzrostlé uschly a byly vykáceny). V zemi je položeno přes 200 ks betonových rour průměru 20 a 30 cm, položeno 300 metrů drenáží. Při budování hřiště bylo členy oddílu odpracováno 5600 hodin, na kterých se nejvíce podíleli: Karel Němeček, Richard Slaný st. a ml., Svoboda Jaroslav, Kovář Josef, Procházka Ladislav a z hráčů Meluzín Ivan, Hrubý Stanislav a další hráči. Nemalý podíl na těchto pracích měli naši příznivci Dohnal Stanislav, Šíma Václav, člen komise pro výstavbu Vrána Antonín. V této konečné fázi se projevila kladně také podpora MNV a hlavně předsedy MNV pana Aloise Hudce. Také výbor TJ Sokol vzal na vědomí, že kopaná je součástí tehdejší sjednocené tělovýchovy a Sokola Bílovice.

Za největší zážitek pokládáme otevření hřiště v neděli 6. září 1970. Byla to velká sláva. Průvod s hudbou na hřiště, obklopené 500 diváky, hrála dechová hudba dr. Hlaváče. V předzápase se utkala žákovská družstva Bílovic a Řícmanic 4:1, dále byl sehrán zápas starých pánů. V hlavním utkání se střetla v mistrovském zápase mužstva Bílovic a Lokomotivy Brno. Čestný výkop provedl předseda MNV Alois Hudec. V tomto prvním mistrovském zápase zvítězilo mužstvo Bílovic brankami Ivana Meluzína, Karla Tůna a Richarda Slaného 3:0. Utkání řídil bývalý ligový rozhodčí Štěpánek. Utkání bylo hráno v sestavě: Adámek František, Šenk Lubomír, Šíma Václav, Morávek Jiří, Macháček Ladislav, Břečka Josef, Krist Miroslav, Slaný Richard, Sedláček Pavel, Meluzín Ivan, Tun Karel, střídal Malenda Pavel.

Nově vybudované hřiště bylo velkou výhodou, ale stále zůstával problém šaten. Z počátku se mužstva oblékala v okolních chatách než byly postaveny provizorní dřevěné šatny. Teprve po dlouhém jednání a schvalování projektů se podařilo zajistit finance a za pomoci MNV a TJ Sokol se podařilo zajistit výstavbu šaten. Byly vypracovány dva projekty. První zpracoval ing. Strapiňa, ale nebyl schválen pro vysoké finanční náklady. Proto byl vypracován druhý ing. Jitkou Vlhovou. Tento projekt byl předběžně projednán a schválen. Po vyjádření příslušných institucí byly přiděleny finanční prostředky na výstavbu. Stavba musela být budována jako rekonstrukce dřevěné šatny ze sdružených finančních prostředků ONV Brno-venkov a OV ČSTV Brno-venkov, v akci Z. Na rok 1982 byly přiděleny finance ve výši 50 000 Kč od ONV a 20 000 Kč od ČSTV.

Výstavba šaten byla zahájena 15. září 1982, kdy bylo provedeno zaměření stavby a 20. září začalo bagrování základů. Teprve nyní byla jistota, že šatny budou postaveny. Do konce roku byla provedena betonáž základů a sklepa, položeny stropnice nad sklepem. Odpracováno bylo více než 1000 hodin.

V roce 1983 bylo vyčerpáno od ČSTV 80 000 Kč a od ONV 55 000 Kč. V průběhu roku byla dokončena hrubá stavba, vodo a elektroinstalace, zazděny okna, dveře, zaizolována střecha. V dalším roce 1984 bylo na dokončení šaten přiděleno od ONV 50 000 Kč a od ČSTV 70 000 Kč. Z těchto prostředků byla dokončena výstavba šaten a celkem odpracováno 8580 hodin členy oddílu a příznivci kopané. Z odpracovaných hodin je možné si udělat představu o zapojení většiny členů oddílu a příznivců ve snaze vybudovat důstojný stánek pro tělovýchovnou činnost. Kolaudace šaten byla provedena až 21. 2. 1986, bez závažných nedostatků, za přítomnosti zástupce MNV Zdeňka Doležala, za TJ Sokol Trávníček Miroslav, za oddíl kopané Svoboda Jaroslav a Procházka Ladislav.

Vratme se však do začátků činnosti oddílu. Pro zajištění finančních prostředků bylo dohodnuto, že oddíl uspořádá Sportovní karneval. Už první ročník se plně vydařil, návštěva byla velká a tím bylo definitivně rozhodnuto, že tato taneční zábava bude mít v oddíle svoji tradici, která se dodržuje dodnes. Od roku 1966 až do roku 1992 byla ještě pořádána Ostatková zábava. Od roku 1976 je pravidelně pořádáno Vinobraní a mezi příznivci tance má svoje pevné místo. Pořádané taneční zábavy jsou zdrojem příjmů pro částečné krytí výdajů na činnost oddílu.

Půl roku po ustavující schůzi se konala první výroční schůze oddílu, které se zúčastnilo 60 členů a příznivců a po krátkém zhodnocení činnosti oddílu se hovořilo o budoucnosti. Výbor byl doplněn o nové členy. Do funkce hospodáře a pokladníka byl zvolen František Macháček, vedoucí mužstva dospělých Kovář Josef a trenérem mužstva byl Jaroš Josef. Dále členy oddílu a výboru se stal Jan Šíma a Josef Sedláček.

V tomto 40letém období od založení oddílu vykonávali funkci předsedy Slaný Richard st. od roku 1963 do roku 1968. V letech 1969 - 71 Němeček Karel, 1972 - 1975 Černoch Pravoslav, 1976 - 1977 Slaný Richard a od roku 1978 do roku 2003 Svoboda Jaroslav. V dalších funkcích se vystřídali 1963 - 2003 jednatela, org. pracovník oddílu Procházka Ladislav, ve funkci pokladník - hospodář 1963 - 64 Hladík Alois, 1965 - 76 Macháček František, 1977 - 80 Slaný Richard a 1981 - 2002 Morávek Jiří.

Ve funkcích členů výboru, vedoucího mužstva dospělých, dorostu a žáků se vystřídali: Kováč Josef, Svoboda Jaroslav, Trávníček Miroslav, Hudec Milan, Svoboda Jaroslav ml., Muselík Ladislav, Halus Jiří, Veselý Vlastimil, Krejčíř Alois, Mauer Bořivoj, Mrva Zdeněk, Orosi Karol, Malenda Karel, Tun Karel, Slaný Richard ml., Taranza Jan, Sedláček Pavel, Syrovátka Lubomír, Slaný Jiří, Kala Zdeněk, Kučera Vlastimil, Machula Alois.

Ve sportovní činnosti nemůžeme říci, že oddíl dosáhl nějakých významných úspěchů. Mužstvo je od začátku své činnosti sestaveno z hráčů domácích Bílovických. Při vstupu do soutěže Brno-venkov byl oddíl zařazen do 4. třídy a hrál zápasy na hřištích soupeřů, protože nebylo vlastní hřiště. V tabulce se mužstvo umísťovalo na 3. - 5. místě. V roce 1968 požádal oddíl Městský fot-

balový svaz Brno město, zda by mohl hrát soutěže v rámci města Brna. Po několika jednáních byla žádost přijata a schválena i OFS Brno-venkov. Na podzim 1968 byl oddíl přihlášen do soutěží v rámci Mě FS Brno město a zařazen do 4. třídy, stejně jako dorost. Herní situace se neměnila a mužstvo hrálo svoje zápasy se střídavými úspěchy. Teprve v roce 1972 se mužstvo umístilo na 2. místě a postoupilo do III. třídy. Až do roku 1991 se umísťovalo ve středu tabulky.

Rok 1991 měl dvě podoby. Mužstvo postoupilo do městského přeboru, ale po tragické události, kdy na hřišti zemřel v posledním mistrovském zápase s Jiskrou Jundrov brankář Jiří Picmaus, nastal zlom a mužstvo v dalším roce sestoupilo do městské soutěže a o rok později do základní třídy. Zde strávilo jednu sezonu a postoupilo znovu do soutěže. Zlepšily se výsledky a mužstvo se umísťovalo v lepší polovině tabulky a obsadilo dvakrát 2. a jednou čtvrté místo.

V průběhu uplynulých roků byla v soutěži i mužstva dorostu a žáků. Obě mládežnická mužstva si vybojovala postup do II. třídy, kde úspěšně hrála několik roků. Také u těchto mužstev přišla doba, kdy byl nedostatek hráčů a mužstvo muselo být ze soutěže odhlášeno. Část dorostenců přestala mít zájem o kopanou, někteří přestoupili do jiných oddílů.

V současné době nastupuje oddíl novou cestu a do soutěže bylo přihlášeno družstvo žáků. I když výsledky nejsou zatím nijak oslnivé a je vidět velký výkonnostní rozdíl mezi chlapci z Bílovic a žáky soupeřů, získávají zkušenosti a začínají se v některých zápasech prosazovat. V letošním roce bylo do soutěže přihlášeno i družstvo nejmladších žáků - přípravka, která trenuje od podzimu. Věříme, že to přinese obrát, ale je to otázka několika roků.

Každoročním zpestřením sezony jsou pohárové turnaje, které oddíl pravidelně pořádá. Od roku 1971 se každoročně pořádá turnaj starších žáků, celkem 27 ročníků. V turnajích zvítězilo 7x mužstvo Bílovic, 6x Babice, 5x Obřany, dále Husovice, Maloměřice, Řícmanice a St. Lískovec. V současné době se konaly dva ročníky mladších žáků.

Také turnaje dorostu měli 20letou tradici. V 10 turnajích zvítězilo mužstvo Bílovic, 5x Rudá hvězda Brno, dále Obřany, Maloměřice, Adamov a Babice. Sportovní úroveň některých ročníků byla velmi dobrá.

Od roku 1971 se konají pravidelně pohárové turnaje mužů a mají velmi dobrou úroveň. Bylo sehráno 19. ročníků ve kterých zvítězilo 8x mužstvo Bílovic, 2x Husovice a Řícmanice a v dalších turnajích Start Brno, Jaroměřice, Maloměřice, Strachotín, ČKD Blansko, Líšeň a Rakouské mužstvo SC Brunn. Turnaje se zúčastnilo ještě Rakouské mužstvo SC Tribuswinkel.

Po tragické smrti Jirky Picmause v roce 1992 byl turnaj přejmenován na „Memorial Jiřího Picmause“.

V těchto ročnících zvítězilo 6x mužstvo Bílovic a v dalších ročnících Obřany, Diváky, Rapotice, Bavory, Vysoká pri Morave, účastník třetí nejvyšší Slovenské soutěže. Tyto turnaje jsou vyvrcholením a zároveň zakončením jarní sezony a těší se velké oblibě. Mužstvo se dále pravidelně zúčastňuje turnajů v Řícmanicích a Obřanech a zúčastnilo se v Jaroměřicích, Strachotíně, Maloměřicích, Ochozi a v Divákách.

Od roku 1978 byly časté styky s Rakouskými mužstvy FC Montagon Vandas, FC Thüringen, FC Dorner Vídeň, SC Brunn, FC Tribuswinkel, FC Mari-

enthal, SC Reisenberg. Dvakrát byl uspořádán zájezd starších hráčů do rouska, kde byla sehraána pěkná utkání s DC Reisenberg. V rámci družby obcí byla sehraána utkání ve Vysoké pri Morave a odmeta v Bílovicích. Rozdělení republiky však byl sportovní styk přerušen.

Za uplynulých 40 roků za náš oddíl hrálo 186 hráčů v mužstvu dospělých. V hodnocení odehraných zápasů a vstřelených branek je na prvním místě Ladislav Macháček, který hrál za mužstvo od roku 1966 až do roku 1993 a odehrál 718 zápasů a dal 105 branek. Na druhém místě je Lubomír Taranza, který hraje od roku 1975 až do současné doby a odehrál 707 zápasů a dal 149 branek. Na třetím místě Ladislav Procházka, hrál od roku 1968 až do roku 1993 a sehrál 673 zápasů a dal 272 branek.

Na dalších místech

4.	Oplatek Jiří	356 zápasů	66 branek	hrál 1975-2001
5.	Halus Jiří	511	40 branek	1975-1996
6.	Hudec Milan	490	72 branek	1973-1994
7.	Ventruba Miroslav	432	4 branky	1980-1993
8.	Morávek Jiří	382	3 branky	1965-1981
9.	Moser Jan	375	103 branek	1967-1990
10.	Havlín Miroslav	350	20 branek	1968-1983

Celkem je v tabulce vedeno 74 hráčů, kteří sehraáli za oddíl více než 50 zápasů. Zmínit se musím o některých hráčích, kteří mají hlavní zásluhu na tom, že se v Bílovicích opět hraje fotbal. Jsou to Ivan Meluzín, který odehrál 191 zápasů a Richard sláný 212 zápasů a dal 112 branek. Aktivní činnost zakončili v letech 1974-1975. Dobrou práci odvedl Josef Jaroš, který hrál a vedl mužstvo jenom krátkou dobu, ale ukázal co má mužstvo hrát a jak přistupovat k treninku i k zápasům. Dále to byl Jirka Morávek, který zanechal aktivní činnosti v roce 1981, ale zapojil se do práce výboru, kde byl platným funkcionářem.

Oddíl si váží práce dalších hráčů a funkcionářů, kteří věnují hodně svého volného času a svou práci stále posilují dobré postavení oddílu v tělovýchovné jednotě i společenském životě.

Pro oživení některých roků připomenou důležité okamžiky. V roce 1966 byla zrušena smlouva se Sokolem Řícmanice na pronájem hřiště a uzavřena smlouva nová s Jiskrou Obřany, kde také byly hrány všechny zápasy až do otevření hřiště v Bílovicích. Od roku 1968 hostuje oddíl v rámci soutěží MěFS v Brně. Tím nám bylo umožněno založit žákovské družstvo a přihlásit je do soutěže. Za všechny zápasy hrané v Bílovicích platí oddíl paušální poplatek na cestovné soupeřům.

Členy oddílu byl od roku 1982 prováděn sběr kovového šrotu se souhlasem MNV. Celkem bylo odvezeno více než 260 tun šrotu dopravními prostředky ČMPK, Drukova a podniku Kovošrot.

16. 3. 1991 vystoupil oddíl z ČSTV a stal se součástí Čs. obce Sokolské župy Vaníčkovy při výroční členské schůzi TJ Sokol. Ke změně názvu nedošlo a činnost byla dále vedena pod hlavičkou TJ Sokol Bílovice nad Svitavou.

Od roku 1991 získává oddíl také finance na činnost cestou sponzorů. Prvními sponzory byl pan Trnka Rudolf, který v roce 1992 přispěl finanční částkou a sadou dresů. Finanční částkou přispěl ing. Svoboda Zdeněk od fy. Telemuez. Také v dalších letech získal oddíl několik finančních darů od pana

Jaroslava Svobody fy TRINITY a později Servisní služby Svoboda. Pan Jaroslav Pešák za podnik KLINMAM dává hodnotné ceny na naše taneční zábavy. Na podporu mládežnické kopané jsou dobrou pomocí dary Dr. Taťány Součkové, pana Oldřicha Lišky - vodoinstalace Brno, pana Rudolfa Koudelky - mlýn Bílovice, pojišťovna KOOOPERATIVA Brno, pan David Heger předal 2 sady dresů, pan Svoboda Jaroslav - malíř provedl opravu stropů v šatnách a vymalování místností.

Dík oddílu patří všem kdo jakoukoliv částkou podpořili oddíl v jeho činnosti a všem nejmenovaným, kteří pravidelně dávají dary do tomboly při tanečních zábavách.

V rámci Mezinárodního dne dětí pořádá oddíl již od roku 1981 miniturnaj v kopané pro registrované i neregistrované žáky základní školy v Bílovicích, kterého se zúčastňuje pravidelně 70-80 chlapců i děvčat. Všichni zúčastnění jsou odměňováni a vítězové dostávají mražené dorty. Tyto sladké odměny věnuje Algida.

Toto bylo malé ohlédnutí za činností oddílu v době první republiky a za činností v obnovené 40leté práci oddílu.

Nemůžeme říci, že bylo dosaženo nějakých významných úspěchů, ale dosavadní činnost byla dost náročná pro funkcionáře i pro hráče. Začínali jsme bez hřiště a podařilo se nám dosáhnout toho, že po mnoha těžkostech a finančních problémech bylo vybudováno hřiště, postaveny šatny s dobrým sociálním vybavením. Pryč je doba, kdy koupelnu tvořila studna u hřiště.

Z oddílu vyšlo několik dobrých fotbalistů, kteří mohli hrát nebo hráli vyšší soutěže. Byla také doba, kdy oddíl měl nedostatek žáků. V průběhu posledních dvou roků byl prováděn nábor žáků a dnes máme v soutěži družstvo starších žáků a přihlašujeme i starší přípravku. Stálá práce s mládeží přináší již první úspěchy. Důležitá je také spolupráce s rodiči žáků.

Výbor oddílu kopané děkuje za spolupráci a za pomoc při zabezpečování sportovní činnosti všem organizacím a jednotlivcům, kteří sportovní činnost podporují v celém 40 letém období.

Za výbor oddílu kopané Sokola Bílovice nad Svitavou, Procházka Ladislav

DO JE NOVÉHO V DIVADELNÍM SOUBORU BOTA?

DIVADLO

Už od října loňského roku zkoušel náš soubor novou hru. Tentokrát jsme zvolili Poláčkův Hostinec U kamenného stolu. Scénář vznikl jak podle knihy, tak zčásti podle dialogů z filmu, který byl na motivy Poláčkova románu natočen. Můžeme-li soudit podle reakcí publika na obou představeních 29. a 30. března, podařilo se nám vytvořit vtipný text, který spolu s živým dějem a téměř akrobatickými výkony Milana Skoupého na žebříku a Petra Kutěje na historickém kole pobavil malé i velké diváky. Potěšilo nás, že vše proběhlo hladce, protože představení bylo náročné na obsazení a někteří kolegové v něm sehraáli dvě až tři role s kompletními převleky včetně umělého plnovousu.

V květnu se členové našeho divadla zúčastnili známého závodu Ecce Terra - někteří jako už tradičně na straně pořadatelského kolektivu a Ing. Vít

Kratina s Alešem Kovářem jako závodníci. Hned po závodu začal kolektiv souboru připravovat pohádku, která měla být dárkem pro děti na oslavu konce školního roku. Pohádka se jmenovala Princezna na vdávání. Původně byla určena pro naše nejmenší z mateřské školky a žáky prvního stupně základní školy (pro které tato představení vždy pořádáme zdarma), ale protože jsme si uvědomili, že hodně dětí, zejména z rodin nově přistěhovaných, navštěvuje školy a školky v Brně, rozhodli jsme se sehrát tuto pohádku i pro veřejnost. Děti byly pohádkou nadšeny a na jejím konci jsme všichni společně oslavili princezninu veselku výbornými svatebními koláči z bílovické pekárny.

Koncem června proběhla v těsném okolí Bílovic akce s názvem Svatojánská noc, pořádaná paní doktorkou Součkovou. Na plakátech, anonujících tuto atrakci, byl uveden jako spoluorganizátor i náš soubor. V tomto případě ale veškerá chvála za hezký večer patří výhradně dr. Součkové, protože z našich řad se zúčastnili pouze dva kolegové, a to Mgr. David Ondruš a Věrka Mazancová. Je nám jasné, že pořádání každé nové akce nutně potřebuje čas i širokou podporu, aby organizátoři mohli „vychytat mušky“. Příští rok, budeme-li o tom vědět s dostatečným předstihem, velmi rádi se na této mimořádně pěkné události budeme podílet.

V letošním roce jsme v našem souboru oslavili i první „divadelní“ svatbu. Ing. Roman Niedoba a Mgr. Soňa Hrabcová se stali partnery nejen na jevišti, ale i v životě. Celý soubor jim srdečně blahopřeje a přeje mnoho štěstí, protože zanedlouho vymění role bezstarostných novomanželů za úděl vzorných a starostlivých rodičů.

Během prázdnin bude soubor BOTA zaslouženě odpočívat, ale na divadlo tak docela nezapomeneme. Ve spolupráci s panem Holým z Hradiska budeme připravovat kulisy k nové hře, kterou začneme studovat v září. Tentokrát se bude jednat o Drdovy Dalskabáty, a ti, kdo sledují naše představení pravidelně, mohou být ujištěni, že ani tato klasická pohádka nepodlehne v našem zpracování ustáleným pravidlům a konvencím. Vedoucím souboru zůstává i nadále Ing. Niedoba, odborným poradcem Rastislav Gajdoš, sólista zpěvohry ND v Brně a scénáristou, kulisákem, kostymérem a děvčetem pro všechno Jana Skoupá. Doufáme, že i v další sezóně nám naši diváci zůstanou věrni.

Za divadelní soubor BOTA Jana Skoupá a Mgr. David Ondruš

Divadelní soubor BOTA žádá spoluobčany, zda by mohli divadlu věnovat nebo levně odprodat stará lněná prostěradla. Pouze bílá, mohou být i poškozená. Potřebujeme je k potahování panelů na kulisy.

Volejte 545 227 548 nebo 605 914 914. Děkujeme

Soubor BOTA děkuje za věcné dary paní Jelínkové z ulice Svatopluka Čecha, paní Malé z ulice Komenského a paní Haně Olejníčkové z prodejny Potraviny Hanka.

MALÉ JUBILEUM

„Těm, kdož cestují drahou Praha - Brno - Bratislava, oznamuje bílovický kostelíček blížící se Brno. Turistům i poutníkům kyne na pozdrav jeho věž a ohlašuje konec turistických a poutnických strastí. Na konci „Za humny“ nad nádražím v zeleni sadů, zahrad a upraveného parku, je význačnou stavbou Bílovic nad Svitavou a dává obci charakteristický ráz“.

Těmito slovy začíná vzpomínková brožúrka vydaná u příležitosti 25. výročí vysvěcení bílovického kostela. Jejím autorem je P. F. S. Pospíchal, tehdejší bílovický farář - člověk velmi vzdělaný.

Kostel byl vysvěcen 20. 7. 1913. Lehce si vypočteme, že letos je tomu 90 let, kdy se naši předkové konečně dočkali svého duchovního stánku. Po přechzení této brožúrky se musíme s úctou sklonit a zároveň žasnout nad obrovskou odvahou a úsilím, se kterým naši předkové kostel budovali a odstraňovali všechny překážky a problémy, které celou stavbu provázely.

P. Rybář v Bílovicích nad Svitavou v den své první bohoslužby.

Věřu, nebylo jich málo. Stačí jen vzpomenout spory a soudy se stavitelem. Vše zašlo tak daleko, že byla uvalena exekuce nejen na kostel, ale i na soukromý majetek členů výboru kostelní jednoty. Byli to obětavci a nadšenci. Celá kalvárie kostelní jednoty (jak to nazval P. Pospíchal) nakonec dobře dopadla. Finančně na stavbu přispívali bílovičtí, ale i obřanští občané, radnice, bílovické spolky, letní hosté, movitější brněnští sponzoři a také kníže Lichtenstein. Od svého vysvěcení prodělal náš kostel mnoho pohnutých období, ale navzdory tomu zůstal důstojnou dominantou obce dodnes.

Výročí, které na letošní rok připadá, zůstalo ve stínu událostí, které museli farníci řešit. Jsou to záležitosti spojené s výměnou duchovního správce

Nejsem sice nejpovolenější ani natolik erudovaná jako byl P. Pospíchal, domnívám se však, že tak významné výročí nelze přejít mlčením a sluší se aspoň trošku zavzpomínat.

P. Pospíchal zemřel v roce 1945 a jeho nástupcem se stal, jak všichni zralejší občané pamatují, mladičký P. Vojtěch Hebelka. Bylo mu tehdy 29 let. Dodnes na něj všichni, kteří ho znali, s láskou vzpomínají a i ti, kteří toto jméno znají pouze z povídání, mají o něm tu nejlepší představu. Proč? Byl velmi společenský, vynikající muzikant, v mládí sportovec (moje první setkání s ním

bylo v bílovické orelské tělocvičně, kde „pán velebný“ - jak jsme mu tehdy všichni říkali, cvičil na kruzích) a hlavně byl otevřený ke každému člověku. Zdůrazňuji člověku, ne jenom k farníkům. Jistě důvodů jeho oblíby je víc, ale tyto se mi zdají podstatné. Bohužel přišel do Bílovic v době, která církvím nepřála, obzvláště ne katolické. Ale i v této obludné době dokázal P. Hebelka kostel udržet v dobrém stavu. Brzy po jeho příchodu se slavnostně světily nové zvony, získal pro kostel varhany ze zrušené kaple brněnského alumnátu, za jeho působení byla provedena generální oprava elektrické instalace. Založil stálý kostelní sbor a domnívám se, že vánoční sbory, které sám nacvičoval, nabyly dodnes překonány. Sám také komponoval a upravoval duchovní skladby. Velmi ceněna byla jeho spolupráce na přípravě nového kancionálu. O tom by však jistě lépe a zasvěceněji mohl povídat nynější vyrhaník pan Kapitán.

Fotografie všech aktérů 1. sv. přijímání v roce 1947 a 1977.

Tak jako v jiných obcích tak i v Bílovicích věřících v kostele ubývalo, ubývalo také děti při výuce náboženství a postupně byly likvidovány všechny duchovní aktivity farníků. Můžeme se jen domýšlet, jak mohl pod vedením P. Hebelky kostel a duchovní život v Bílovicích vzkvétat, kdyby ...

Páter Hebelka zemřel 20. 10. 1981 a bylo mu pouhých 64 let. Je pohřben na bílovickém hřbitově a má společný hrob s P. Pospíchálem a P. Zouharem, který vypomáhal v bílovické farnosti jako důchodce.

V listopadu téhož roku vystřídal P. Hebelku P. MUDr. Princ. Historie se opakovala. Tak jako před mnoha lety, tak i nyní jsme spolu s obřanskými far-

níky dostali společného duchovního správce. Neměl to lehké, začínal od nuly, ale proti svému předchůdci měl štěstí. Dočkal se kýžené svobody. Rýsovaly se nesmírné možnosti rozkvětu duchovního života, ale nesplnily se všechny naděje a nevyšlo všechno tak, jak jsme si naivně představovali. Ale k lepšímu se změnilo mnohé.

V počátcích porevolučního nadšení se více zaplnil kostel a přibýlo dětí jak v kostele, tak i při výuce náboženství. Nesměle začínaly ve farnosti nové aktivity. Málokdo už dnes ví, že několik let se z popudu P. Prince konaly prázdninové pobyty farních dětí. Pro chlapce organizoval pobyty sám pan farář a s děvčaty jezdily dvě obětavé studentky.

Dnes, kdy už v kostele zpívá sbor a u varhan se střídají dva varhaníci se zapomnělo, že po 40 letech temna neexistoval kostelní sbor a po odchodu paní Kozlové ani žádný zpěvák. Byly to opět děti, které bez zkušeností, neměly s kytarou a pod vedením pana Kapitána přerušily toto vakuum a obohatily bohoslužby svým zpěvem. Na mnoho let byly v kostele jedinými zpěváky.

Děti odrostly, studentky vystudovaly a znovu se zdálo, že mládí z kostela zmizí. Ale nezmizelo. S rozsáhlou výstavbou a příchodem mladých lidí do Bílovic se také omladila bílovická farnost. Opět začínají různé aktivity. Děti hrají divadla, mladí mají svoje společenství a také v kostele se množství maličkých dětí nechává slyšet.

Za působení P. Prince se také hodně zbudovalo v kostele i v jeho okolí. Toto období vzdáleně připomíná začátky budování kostela. V kostelní pokladně sice peníze nejsou, ani farníci neoplyvají velkým majetkem, ale na svůj duchovní stánek a jeho zvelebování podle svých možností přispívají, pomáhá radnice i sponzoři. Nebudu jmenovat všechny aktivity, ale aspoň ty podstatné.

Každý, kdo vchází do chrámové lodi, je přivítán obnoveným portálem s obrazem patronů našeho kostela. Jistě si všimne také překrásného obětního stolu. Těžko uvidíte někde hezčí. Autorem je pan Brychta a zbudoval jej se svými spolupracovníky v místním kamenoprůmyslu. Kostel byl zateplen zdvojením oken a instalací elektrického topení. Byla provedena generální oprava elektrických rozvodů a elektrifikace zvonění. Provedena byla generální oprava varhan, vydláždění okolí kostela, venkovní osvětlení a nová fasáda fary.

Kostel však navštěvují nejen věřící. Stalo se již téměř tradicí, že se zde nejméně jedenkrát v roce pořádají koncerty duchovní hudby, které jsou hojně navštěvovány. Nechci již déle unavovat dalším výčtem činností, jen ještě připomenou, že i všem občanům známá farní charita začala svoji činnost také na popud pana faráře. myslím, že uplynulých 22 let představující v lidském životě jednu generaci, které v naší farnosti P. MUDr. Princ prožil, bylo velmi plodných. Jistě, nebylo by tomu tak, kdyby neměl několik pomocníků, na které se mohl vždy spolehnout a s důvěrou obrátit. Ať mi tito odpustí, že je nejmenuji. Náš kostel předává svému nástupci v dobrém stavu. Za tuto péči i za péči o nás, farníky, mu patří vřelý dík.

Všem, kterým se zdá toto povídání nepatřičné, se omlouvám. Jsem však přesvědčena, že kostel je neodmyslitelnou součástí naší obce a také její vizitkou. Věřící, a to jakéhokoliv vyznání, bývají pro život v obci přínosem. Doufám, že to platí i pro naše Bílovice.

P. Vojtěch Hebelka s účastníky prvního přijímání.

P. Brychta po své první bohoslužbě v Bílovicích nad Svitavou.

Každý občan naší obce může být hrdý na to, že dva naši rodáci si zvolili obtížnou životní cestu - službu svým bližním. Jsou to P. Jan Rybář, děkan v Rychnově nad Kněžnou a P. Antonín Brychta, farář na Vysočině v Krucemburku.

Novému panu faráři P. Filkovi přeji, aby jej srdečně vítali nejen farníci, ale i ostatní občané. Jistě vdechne nového ducha a přinese změny, které oživi náš kostel i obec. Přejme mu hodně úspěchů v jeho nelehké práci.

Nakonec přeji nám všem, aby za 90 let na nás naši potomci vzpomínali v dobrém a s vděčností tak, jak my vzpomínáme na naše předchůdce.

Jitka Cívková

HISTORIE OCHOTNICKÉHO DIVADLA **A KULTURNÍ ČINNOST**

(Pokračování)

Už v průběhu společenské sezony v roce 1958 i na schůzích T. J. Sokol se živě diskutovalo jak se bude dál vyvíjet divadelní činnost. Bylo zde velmi dobré vybavení jeviště. Byl zde víc jak 20 členný tým technického personálu, velký kádr stálých ochotníků, a velké množství talentované mládeže. Stále velký zájem dětí o divadlo a do ochotnického souboru Sokola se vraceli členové, kteří už třeba nehráli více jak 15 let a chtěli dát opět svoje zkušenosti do služby Thálie. Kdo tu obrovskou masu bude režírovat? Slávek Kala skončil, Kamila Poláčková-Kramperová byla v angažmá v Brně, napřed v divadle „bří. Mrštíků“ a pak v „Redutě“ v sezoně 1959-1960. Jak to sama nazývala - zachraňovala důchod! Anna Skoupá byla universálnější a také odvážnější, režírovat i něco jiného než pohádky. Což později ukázala, k překvapení zkušených ochotníků. František Olejníček a Antonín Novotný byli naladěni na stejnou notu. Do čela režie v Sokole se postavil tedy mladší Antonín Novotný. Přes veškerou úctu, kterou si uchovávám k jeho osobě, vím jak je to náročné při zaměstnání režírovat divadlo a ještě si také zahrát. Jako člověk od útlého dětství vyrůstající v tomto prostředí a pak téměř 50 let navštěvující všechna představení všech profesionálních divadel v Brně, poznal jsem postupně celou řadu hereckých osobností. Tím se cítím oprávněn ke kritickým vyjádřením: Od roku 1958 začala stagnace ve vývoji ochotnického divadla. Můj otec, když ho Antonín Novotný chodil přesvědčovat, aby znovu režíroval, nepochodil. Když ho seznamoval se svým dramaturgickým plánem tak nemohu uvádět slova, která dopadala na hlavu Antonína Novotného. Prozradím jen, že měl přání, aby moje matka šla hrát do hry „Muzikant Kmoch“ Cilinku dceru pana řídícího a do „Lucerny“ Haničku. Do dnes slyším to její zděšené zvolání: Zondo pro boha, Haničku jsem hrála v roce 1938 pak r. 1950 a dnes mám 44 let! Copak jsme v opeře?! Trvalo to dva roky než začal obsazovat mladou generaci. Otec ho stále posílal za svým známým do divadelního archivu v Brně, že mu poradí. Pravděpodobně to zřejmě bylo jeho naturelu cizí sáhnout po hrách Čapka, Mahena, Brechta, Gogola, Moliéra nebo her antických. Byl unaven, ale maximálně spokojen, když staré české klasice bylo i s davem a vílami padesáti lidí! A jakékoliv zavádění novátorství v těchto hrách je proble-

matické. Vyspělí, talentovaní a nadšení ochotníci měli zájem hrát něco nového. A když se opravdu naskytla příležitost, tak jasně dokázali, že jsou toho schopní. Příležitostí bylo velmi málo na zvýšení úrovně ochotnického divadla. Pan Bořivoj Srba, byl plně vytižen dalším studiem na divadelní fakultě, ten by opravdu povznesl úroveň divadla v Bílovicích jak to později ukázal jako dramaturg v Praze a v Brně. Byly to zvláště ženy, které měly zájem si zahrát také něco jiného. Takovým hnacím motorem byla Marie Hanzlová-Petrůjová, mladší sestra Anny Korabečné. Podařilo se jí spolu s dalšími, že přemluvili opět k režijní práci pana ing. Rudolfa Prachaře! Po 13 leté přestávce od slavného představení „Jánošíka“ v r. 1945. I já jsem se měl možnost seznámit s režijními postupy tohoto váženého pána. Pan ing. Rudolf Prachař režíroval divadla už v roce 1923, jako první předseda dramatického souboru Sokola. Sledovat jej bylo velmi zajímavé. Ale o tom až později. Stejně se musím přiznat, kdybych neměl velmi kladný vztah k divadlu, nedokázal bych skládat tu mozaiku aspoň do této podoby.

Uplynulo 8 let a sálem Sokolovny opět zněla hudba Františka Kmocha, V režii Antonína Novotného uvádí T. J. Sokol Bílovice v sobotu 24. května a v neděli 25. května 1958 hru se zpěvy a tanci autorů: Razov a Červený „**Muzikant Kmoch**“. Hudbu s bílovickými hudebníky nastudoval Norbert Kapitán, tance: Ludmila Kartouzová a Zdena Henclová. Výpravu provedl se svým kolektivem Eman Šafránek a světla Olin Bednařík. Osoby a obsazení: František Kmoch - František Votruba, Řídící učitel - Alois Slaný, jeho žena - Marie Slaná, Cílinka, jejich dcera - Marie Hlaváčová, Lorenc - Miloš Strnádek, Ludvík Hrdlička, sládek - František Kalod, Anna Dolejší, Kmochova bytlná - Milada Drlíková, Kalaš kotlář - Karel Drahovzal, Mária - Miluše Kolaříková, Pepinka - Milada Kuběnová, Cyprián Pyšvejc, klarinetista - Bolek Zlámal, Matěj Firdmuc, valdhornista - František Kartous, školní inspektor - Eman Šafránek, Karásek - Bohuš Tomášek, Růžička, radní města Kolína - Antonín Novotný, číšník - Arnošt Moser, taneční mistr - Ivan Ohera, zpěvačka - Jiřina Doležalová. Dále účinkovali chlapci a děvčata jako lid a taneční sbor: čarodějnice a různé taneční a baletní vložky. Vstupné bylo 6 a 5 Kčs a předprodej v prodejně Kovomatu u pí. Malendové. Divadelní leták sděluje, že čistý výtěžek bude věnován na pamětní desku básníku a spisovateli Rudolfovi Těsnohlídkovi.

V rámci oslav Měsíce československo-sovětského přátelství, srdečně zve T. J. Sokol na divadelní hru Aloise Jiráka „**Lucerna**“. Režie Antonín Novotný, tance a zpěvy - Vlastimila Chvátalová. Scénická hudba - Norbert Kapitán. Světla - František Košut. Představení se hrála v sobotu 19. listopadu a v neděli 30. listopadu 1958 v tomto obsazení: Kněžna - Marie Volejníčková, dvořan - Dr. Vlastimil Kartous, vrchní - Arnošt Moser, mlynář - František Votruba, babička - Anna Skoupá, Hanička - Věra Pospíchalová, Zajíček - Ivan Ohera, Braka - Antonín Novotný, Šumaři: Zima - Bolek Zlámal, Šejtka - Bohuš Tomášek, Klásek - František Kartous, Klásková - Anna Korabečná, vodník Michal - Vladimír Ruta, vodník Ivan - František Kalod, pan Franc - ing. Jiří Bernhard, Mušketyr - František Pisařík, Žán komorník - Augustýn Polák, komorná - Ludmila Pochopová. Rychtáři: Kroužilka - Arnošt Moser ml. a Votruba - Milan Příborský. A celá řada dalších jako rychtáři, lesní panny a Hejkal - který strašil není uveden. Vstupné bylo 6-5 Kčs, mládež 3 Kčs. Předprodej vstupenek v prodejně Kovomatu u pí. Malendové.

Lucerna 1957.

Masky vodníků vytvořil pan Svatopluk Beran j.h. a další spolu s panem Stanislavem Kartousem. Pro příjemnou pohodu vánočních dní 21. prosince a 26. prosince 1958 připravil Sokol veselohru Dánského autora Alexe Breidahlha „**Vzbouření v ústavu šlechticů**“. Režie ing. Rudolf Prachař, výprava scény Eman Šafránek, světla Adam Pink. Děj se odehrává v Dánsku na počátku 19. století v ústavu šlechticů a jak už název napovídá hráli jen ženy. Osoby a obsazení: Abatyše - Milada Drlíková, Kamma z Rusingu - Milada Kuběnová (Jandová), hraběnka Schleglová - Antonie Kartousová, hraběnka Blücherová - Anna Korabečná, baronka Hartmannová - Dana Malendová, baronka Casseová - Jarka Sedlecká, baronka Lütgenová - Boža Kalová, slečna z Benzonů - Božena Svobodová, slečna z Braunů - Zdena Kuželová, slečna z Irvingů - Jarka Ševčíková, slečna z Brydů - Věra Křípačková, slečna z Rabenů - Boža Fišerová, slečna z Meyrinků - Anna Bočková, slečna Krabeová - Lida Kartousová, státní radová Kriegerová - Jarka Zubalíková, služebná Marie - Marie Hanzlová, mladá dívka - Marcela Přikrylová.

Vzpomínám na naskutečnou disciplínu a snahu všech účinkujících nejen o znalost textu. ale také o ztvárnění a dodržování charakteru, který ing. Rudolf Prachař, každé postavě určil. Společně s Marií Petrůjovou jsem vytvářel „historické účesy“. Hezká byla jen Milada Kuběnová-Jandová a Marcela Přikrylová. Ostatní museli vypadat směšně. Zlá abatyše měla čepec. Žijící představitelky vzpomínají jak při představení vypadly pojistky. Abatyše sedící za stolem zapálila svícen, který stál na stole a při svíčkách se pokračovalo

dál. Také vzpomínají, když Abatyše volala už po třetí a se vztekem na služebnou Marii aby přišla do pracovny a ona stále nikde. Nazlobená vztala a sama otevřela dveře a křičela za scénu - Marie kde jste?! A ona chudák Marie zápasila za dveřmi s oběma inspicenty, kteří měli špatně otočené listy knihy s textem a nechtěli ji pustit. Velmi dobře byla vyřešena záležitost s dlouhým textem pro pí. Boženu Svobodovou. Seděla za stolem a její text byl položen na velké knize na stole za vázou. A pí. Svobodová celý svůj text přečetla, vždy s pohledem k určité představitelce a jako zkušená ochotnice to zvládla tak dokonale, že to v sále nikdo nepoznal. A jiné . . . Toto představení bylo poslední co maskoval Slávek Kala. Předprodej byl v prodejně Kovomatu u pí. dany Malendové a vstupné bylo 5 a 6 Kčs.

Na 7. března 1959 připravil T. J. Sokol výpravnou rytířskou veselohru autora Karla Simeona Macháčka „**Ženichové**“ v režii Anny Skoupé. Osoby a obsazení: Rytíř Radoslav - Alois Šinkora, jeho dcera Militka - Marcela Přikrylová, rytíř Bukovec - Miloš Strnádek, rytíř Strachota - Bolek Zlámal, rytíř Milinský - Karel Felix, zahradník Vítek - Ivan Ohera, panoše hráli: Jarka Šafránková ml. a Anna Skoupá ml. Na výpravné scéně, kterou provedl Eman Šafránek se svým kolektivem se všichni účinkující postarali o dokonalou spokojenost diváků. Pí. Anna Skoupá znovu dokázala svůj cit pro výběr hry a představitelce, např. K. S. Macháčka (1799-1846), překladatele operních libret i německé dramatiky.

Carlo Goldoni (1707-1793) italský dramatik a profesionální dramaturg benátských divadelních společností, do dnešních dnů, uváděny na profesionálních scénách. Jeho komedie „**Čtyři hrubiáni**“ v režii ing. Rudolfa Prachaře, uvedl T. J. Sokol 4. a 5. dubna 1959. Tuhle náročnou společenskou konverzační hru velmi úspěšně zvládli: František Kalod, František Kartous, Bohuš Tomášek, František Pisařík, Milada Drlíková, Jarka Sedlecká, Marie Petrůjová a milenecká dvojice - Ludmila Kartousová a Miloš Strnádek. Pierota - Vladislav Kala + přestavba scény. Scénu navrhl ing. Rudolf Prachař a provedl Eman Šafránek se svým kolektivem. Masky - zvláště náročné byly mužské vytvořil Stanislav Kartous. V komedii „Hrubiáni“ se na scéně objevují obměny typu seriózního benátského obchodníka a konflikt jejich přísných mravů s mladými milenci. Jejich obhájkyní byla představitelka Doni Feliče Jarka Sedlecká. S elegancí rafinované dámy se stavěla proti názorům všech „Hrubiánů“. Hra o tak málo účinkujících klade vysoké nároky na znalost textu, aby se mohlo dokonale zvládnout udržení charakteru postav. Hra měla velký úspěch. Osvětlení - Adam Pink, nápověda - Marie Rutová, inspicienti - Jindřich Ruta a Karel Malenda.

ČSM v Bílovicích n/Sv. pod záštitou Osvětové besedy v režii Anny Skoupé nastudoval hudební komedii autorů Jana Wericha a Františka Rachlíka „**Nebe na zemi**“. Na výpravné scéně, kterou provedl Eman Šafránek se svým kolektivem účinkovali: Južo bohyně - Marie Volejníková, Jupiter, bůh - Miloš Strnádek, Merkur - Alois Šinkora, Camilio - Ivan Ohera, Bartolus, advokát - Jiří Klaška, Amaranka, jeho žena - Marcela Přikrylová, Caverna - Karel Kočička, Catastrofa, jeho žena - Jaroslava Sedlecká, komorná - Jarmila Fialová, Rakvář - Bohuš Tomášek, sousedka - Božena Fišerová ml., Horatio Darda, farář - Karel Felix, Scipio, kostelník - Bolek Zlámal. Dále zpívaly: Jiřina Doležalová, Ludmila Podloučková, Naďa Zlámalová, Jarka Šafránková

ml., Liba Svobodová, Anna Skoupá ml., Potomská Anna ml. za hudebního doprovodu - Studio klub - Adamov. Představení se konalo 12. prosince 1959 ve 20 hodin v Sokolovně. Předprodej v prodejně Kovomatu u Dany Malendové. S představením se hostovalo v Adamově a s velkým úspěchem. Jak vzpomíná pan Eman Šafránek, z radosti nad úspěchem, celou cestu vlakem do Bílovic se zpívaly všechny písně z představení. Radost byla o to větší, protože Adamov měl vynikající ochotnický soubor. O některé jeho členy se velmi zajímalo divadlo Josefa Skřivana v Brně.

Rovněž se také musím zmínit o skličující události, která postihla divadelní život v Bílovicích. Při přečtení předcházejících řádek v r. 1958, lze si uvědomit s jakou radostí a vážností byl uvítán návrat ing. Rudolfa Prachaře k režijní práci po 13 leté odluce. V letních měsících r. 1959 po úspěšném odehrání div. hry „Čtyři hrubiáni“ svolal ing. Rudolf Prachař do sálu restaurace u Ševčíků asi 20 ochotníků Sokola. Setrně nám oznámil, že nebude dále pokračovat v režijní práci. Důvod - z řad členů výboru Sokola mu byl vytýkán výběr osob pro další divadelní hry, které připravoval. Byl z toho velmi smutný a z tohoto jeho sdělení bylo velké rozčarování. Jasně řekl, že za ta léta práce co vykonal pro Sokol a kulturní povznesení rodné obce, jemu není zapotřebí, aby v jeho 61 letech někdo určoval, kdo má hrát a kdo ne. Stručně pro orientaci. Ing. Rudolf Prachař se narodil v r. 1899 zemřel r. 1977. Již před studiem byl členem tamburášského souboru Vzdělávací besedy Havlíček. Hrál na housle, později na violu. V roce 1919 Vzdělávací beseda Havlíček zakoupila jeviště, které bylo umístěno do sálu restaurace u „Prachařů“ (dnes Ševčíků) jeho rodičů. Jako člen Sokola účinkuje v souboru - Nezvedenci - t.j. mládež semknutá kolem vzdělavatele Sokola spisovatele Rudolfa Těsnohlídka. V roce 1923 je zvolen prvním předsedou dramatického odboru Sokola. Režuruje divadla, je také členem loutkařského souboru. vystudoval stavařinu - obor železnice-tunely-mosty. Slavnostní představení „Gazdina roba“ roku 1928 při slavnostním otevření Sokolovny je rovněž jeho práce. V letech 1929 a 1930 je také vedoucím tamburášského souboru Vzdělávací besedy Havlíček. Divadlo režíroval i v době pro náš národ nejtěžší - za okupace. A režuruje slavnostní představení - „Jánošík“ v prosinci roku 1945! Za ta léta režijní činnosti má na svém kontě největší počet představení. A tak se stalo, že rok 1960 byl bez divadelního představení. Připravoval komedii od Alexandra Freda - Dámy a husaři - asi 15 osob, a náročnou společenskou konverzační hru - Miláček, autora Jean de Letraz, asi 10 osob. Divadelní hry obstarala Marie Petrůjová z archivu Státního divadla. V roce 1960 neregistrovala ani Kamila Poláčková-Kramperová, ani Anna Skoupá, protože v plném proudu byla příprava na II. celostátní spartakiádu. Konala se tělovýchovná akademie na stadioně při večerním osvětlení a Spartakiády v Praze se zúčastnilo 76 cvičících.

V dnešním vzpomínání na historii ochotnického divadla je nutno připomenout 20 letou režijní práci s dětmi a mládeží paní Anny Skoupé, která zemřela v měsíci červnu 2003 ve věku 90 let. Od její první samostatné režie: Slepice a kostelník - Pan Johanes - Šípková Růženka - Rozpustilý Janeček - Perníková chaloupka - Král Lávrá - Moudrá ševcová - Letíme na měsíc - Sůl nad zlato - a další a další pohádky, s obrovskou trpělivostí zvládala až 45 účinkujících. Aby rozesmála i poučila a nadchla pro divadlo tu nejmladší generaci. Anna Skoupá svým citem pro divadelní hry, dokázala zvládnout i divadelní

hry podstatně náročnější. Ženský boj od Klicpery - Jeppe z Vršku od Ludviga Holberga, - Nebe na zemi - Jana Wericha, - Ženichové od S. K. Macháčka! Vynikající představení bylo uvedení detektivní hry - Smrt na samotě autora Cyrila Campiona, náročná konverzační hra v provedení 9 účinkujících. Hrály jen ženy. Hra měla velký úspěch a byla jen pro dospělé. Poslední práci Anny Skoupé byla opět pohádka. „Princezna se zlatou hvězdou na čele“ v r. 1977. Paní Anně Skoupé tak patří velký dík za záslužnou práci s dětmi a mládeží. Spolu s pí. Kamilou Poláčkovou-Kramperovou odvedly téměř ve stejné době spoustu dětí a mládeže od různých alotrií a lumpáren. Upřímné díky a za vše děkujeme a vzpomínáme.

Pokračování příště

Kala Vladislav

ÚTOK NA PAMĚTNÍ DESKU SOKOLSTVA

(Dva pomníky dr. Tyrše spojují Bílovice a Doubravici)

V den 8. května 2003, o výročí osvobození naší vlasti od fašismu, jsem se zúčastnila slavnostního odhalení pamětní desky dvou Sokolů v obci Doubravici nad Svitavou. Byla jsem pozvána nejenom jako pozůstalá po oběti nacismu, ale rovněž jako přítelkyně rodin Jarošovy, Holíkovy a Štěrbačkovy, které pamětní desku odhalovaly svým pozůstalým. Obec Bílovice nad Svitavou s obcí Doubravice nad Svitavou nespojuje jenom tok Svitavy nebo dráha. Jsou tu i dlouholeté rodové svazky občanů, jako jsou rodiny Kalova, Jarošova, Kmuničková, Kartouzova a další. Dneska upomíná dva významné Sokoly - legionáře Jana Holíka a náčelníka Sokola Doubravice za I. ČSR Aloise Štěrbačka. **Legionář Holík bojoval za Československa v I. Světové válce na ruské frontě, zúčastnil se bitvy u Bachmače, prošel celou anabásí na Sibiři a domů se navrátil až pozdě po válce.** Paní Jarošové, matce doktora Jaroše a paní Kmuničkové, bylo tehdy sedm let. Alois Štěrbaček, župní zpravodaj župy Krále Jiřího v Boskovicích a v Blansku, byl náčelníkem doubravického Sokola, významným cvičitelem, a organizátorem divadelního a společenského života v Doubravici. Alois Štěrbaček, jak mi vyprávěla paní Jarošová, odhalil rovněž památník Miroslava Tyrše s bronzovou plakétou v Doubravici, který sokolové v obci vybudovali. Přišla okupace a válka. Nacisté Doubravici považovali za „hnízdlo Sokolů a benešovců“. Na udání vtrhlo do obce gestapo a začalo zatýkat. **Odvlečen byl v první řadě náčelník Sokola Štěrbaček. Byl v Obraně národa, organizoval svoz zbraní, vybíral na vdovy popravených. Skončil v Osvětimi. Jeho tchán pan Holík následkem persekuce gestapa zemřel o rok později. Z Doubravice byli odvečeni další vlastenci - například rodina Matušková do Mauthausenu a Flossenbirku. Celou obec sledovalo gestapo.** Strýc pana Jaroše, kronikář Holík o tom po válce získal doklady, které usvědčují rájeckého nacistu, za kterým jezdila udavačka z Doubravice. Pan dr. Jaroš před odhalením desky předložil televizi úředně ověřenou listinu, kde je tento nacist Tugeman zapsán s předkem restituentů ve fašistickém spolku válečníků. Má i další doklady. Má svědky, jeden z nich se slavnosti zúčastnil. Přitom musel před pietním aktem poslouchat sdělení pana redaktora, že advokát restituentů ho napadne žalobou, jestli se nebojí! **Vzpomínám, jak paní Štěrbačková, sestra paní**

Jarošové, kterou jsem rovněž osobně znala, a která nějaký čas bydlela v Bílovcích u sestry, musela od okupantů těžce vymáhat i popel umučeného manžela, a zaplatit jeho likvidaci! Dnes pan doktor Jaroš, vnuk legionáře Holíka a synovec náčelníka Štěrbačka, odhalil po 60 letech udavačské dopisy a dokumenty, které osvětlují fakta o odvečeni Sokola Štěrbačka do Osvětimi. Pravdu o udání, které dostali v Rájci nacisté, a které stálo odbojáře Štěrbačka život. Viděla jsem fotografie a dokumenty pana doktora Jaroše. Znáám výpověď paní Jarošové o udavačce. Oslava a odhalení pamětní desky (přes ohlášenou provokaci) proběhlo velmi důstojně a zúčastnili se jej zástupci Sokolské župy Krále Jiřího, starostka Sokola Boskovic a předseda okresní organizace Českého svazu bojovníků za svobodu Blansko. Ti všichni dávají za pravdu odhalené pamětní desce a nikdo z nich nevznesl jedinou námitku proti textu desky. Nechápu, proč tak hanebně napadl odhalení této pamětní desky odbojáře a legionáře advokát restituentů pan doktor Nevřela. Již dříve jsem si povšmla, že ve všech pořadech televize o restituentech pan advokát hrubě napadá pana doktora Jaroše. Televize zamlčela příběh znenávidění pana Jaroše s obětmi nacismu. Proti listinám a svědectvím, které pan Jaroš předkládá, pan advokát Nevřela vždy vystoupí bez důkazu, jen urážkami a hanobením. A televize zveřejní jen urážky, ne důkazy . . . Jako občanka pamatující protektorát, a přítelkyně rodiny Jarošovy a Štěrbačkovy, nemohu s takovým přístupem pana advokáta souhlasit. Myslím, že je na čase, aby se tímto hanobením začaly zabývat příslušné orgány. Pokud je mi známo, pan doktor Jaroš se nedopouští žádné trestné činnosti. Odhalovat pamětní desku odbojářům a Sokolům by nemělo být rozhlašováno za „sporné“, jak to činí některé sdělovací prostředky. Naopak - taková činnost by se měla veřejně chválit! Naproti tomu vystupování takových advokátů musíme chtít nechtě pokládat za hanbu národa.

Anebo už u nás mají „fašismus a sudeťáci“ takovou pozici, že se veřejně a beztesně napadají odboj, Sokolstvo, legionáři? **„Svatý boj o majetek“ má mít přednost nad fakty o Osvětimi a fašistických spolcích?** Jestliže byl předložen důkaz o textu na pamětní desce, který tak rozčiluje pana advokáta - „odvečeni do Osvětimi společníkem (předka restituentů)“ - pan advokát nejprve musí panu doktoru Jarošovi dokázat nepravdu, a teprve potom jej žalovat. Pan advokát chce dr. Jaroše žalovat za jediné, přitom průkazné slovo - slovo „společník“?? Pan Jaroš důkaz podal, kde jej má pan advokát? Deska je umístěna na rodinném domě, ne na veřejném místě. Veřejnost v místě s ní souhlasí. Jak může pan dr. Nevřela napadat domovní svobodu? **Kde bere pan advokát tu drzost veřejně napadat pozůstalé po obětech nacismu?** Veřejně vyhrožovat žalobou bez důkazu, předem - kam jsme se to dostali? Tisk a televize neinformovaly o odhalení desky zcela věcně. Byl zcela vypuštěn projev doktora Jaroše, kde se uvádějí fakta o odvečeni Aloise Štěrbačka, jak z televizních šotů, tak i z novinových zpráv. Opět cenzuruje? Pan advokát také hnusně napadl doktora Jaroše v novinách „Boskovicko“. A zase bez důkazů. Kdo se tu bojí pravdy? Kdo chce za každou cenu umlčet pravdu, jen proto, aby někdo dostal neoprávněně obrovský majetek republiky? Domnívám se, že k věci by neměli mlčet ani občané, ani organizace. Vždyť například zámek Blansko byl zachráněn státu právě za významního přispění pana dr. Jaroše.

Přes všechny útoky pamětní deska i pomník dr. Tyrše v Doubracici zůstávají. Pomník má překrásnou plaketu a svým provedením - vsazením plakety na přírodním vápenci - je obdobným našemu Tyršovu pomníku na ostrůvku. Je krásné, že po letech, kdy Tyršův pomník po odvlečení Sokola Štěrbačka zničili nacisté, jej obec Doubracice odhalila společně s pamětní deskou. Obci Doubravice, Sokolům, Svazu bojovníků za svobodu, dr. Jarošovi, a uměleckému kameníku Rostislavu Šafránkovi, který desku vytesal, za to patří náležitý dík. Obě obce tak zase spojuje o něco víc.

Jiřina Melicharová, Bílovice nad Svitavou

DOPRAVA

Vážení občané Bílovic, v informačním časopisu vycházejícím ve spolupráci s Magistrátem města Brna v čísle 5/2003 vyšel článek Nehodovost v ulicích Brna neklesá. Zde bylo mj. uvedeno:

„Mezi nejnebezpečnější brněnské křižovatky patří Plotní-Zvonařka, Plotní-Dorných a Fryčajova-Obřanská. Odtud sanitky ročně odvázejí desítky zraněných“.

Přestože můžete konstatovat, že nebydlíte v jmenovaných ulicích poslední křižovatku většina z Vás při cestě autem do Brna používá (křižovatka u tramvaje v Obřanech u mostu). Proto apeluji na všechny řidiče, aby jezdili předepsanou rychlostí nejen kvůli hrozbě případné pokuty, ale především kvůli bezpečnosti své vlastní i všech ostatních obyvatel.

Budete-li dodržovat Vy sami předpisy, jistě napomůžete tomu, aby se nad svým přístupem zamysleli i ostatní.

Nebudte bezohlední, několik minut navíc, které věnujete své cestě může Vám či ostatním zachránit ztrátu mnohem vinnějších chvil života.

Děkuji

Petr Hýzl, člen ZNČ Maloměřice-Obřany

Vážení občané

dovolují si Vám oznámit, že od 1. října 2003 bude otevřena nová rehabilitace na ulici Žižkova 600 ve 2. podlaží (nákupní středisko). Budu poskytovat komplexní rehabilitační péči (fyzikální terapii, kyčelný tělocvik, masáže).

Provozní doba Po, Út, St, Pá 9-19 hodin, Čt 9-14 hodin.

Telefon bude oznámen místním rozhlasem a v místním vysílání kabelové televize.

Na Vaši návštěvu se těší Hana Barvířová, fyzioterapeut

Hledám pronájem nebytových prostor (dílna) do 40 m² v Bílovicích, Adamově a okolí.

Kontakt na tel. 608 718 504.

KTERAK SE DO ANGLIE VŮBEC DOSTAT - ČÁST DRUHÁ

CESTOVÁNÍ

Válení přátelé,

pokud by vám někdo tvrdil, že Anglie je od nás příliš daleko na to, aby bylo možné se tam jednoduše a levně dopravit, nevěřte mu. Mluví z něj buď neznalost, nebo závist, nebo pravděpodobně považuje za komplikovanou i cestu vlakem do Brna. Zvu vás na slíbenou rekapitulaci možností, jak je možné se do Anglie dopravit.

Na ostrovy můžete cestovat letadlem, autobusem nebo autem. Údajně tam lze dojet i vlakem, ale tuto možnost jsem nikdy nezkoušel a proto ji nebudu zmiňovat. Tak tedy nejprve autobus – spojení Brna s Londýnem provozují v současné době zejména dvě společnosti s velmi podobným názvem: Capital Express a London Express. Obě nabízejí srovnatelné podmínky, takže je pouze na vaší volbě, pro kterou se rozhodnete.

Ještě před několika málo roky byl autobus zdaleka nejpopulárnějším prostředkem při cestě na ostrovy, ovšem s ohledem na skutečně ostrou konkurenci některých leteckých společností (viz níže) význam tohoto způsobu přepravy pozvolna klesá. Pravda, obě společnosti provozující autobusovou přepravu se maximálně snaží zákazníky udržet a zpáteční jízdenku z Brna do Londýna je možno pořídit už od cca 1000,- Kč. Osobně bych už ale o této variantě přemýšlel skutečně pouze v krajním případě. Co totiž taková cesta autobusem obnáší? Především se jedná o 20 hodin s krátkými přestávkami strávených na autobusové sedačce. Na linku do Londýna jsou sice téměř výhradně nasazovány moderní autokary, s veškerým možným komfortem, ale i tak se jedná o poměrně nepříjemnou záležitost a to i pro otrlé cestovatele.

Ze Zvonařky spoj odjíždí většinou v odpoledních hodinách. Linka totiž v Brně nezačíná, ale naopak jede z Ostravy nebo dokonce ze Slovenska. Autobus tedy následně pokračuje po dálnici na Prahu a Plzeň až na hraniční přechod v Rozvadově. Toto bude také první zastávka s celním a pasovým odbavením. Podruhé (a naposledy) budete muset pas vytáhnout až před anglickým imigračním úředníkem. Autobus pokračuje přes celé Německo, malý kousek Nizozemí a Belgie, až do francouzského přístavu Calais. Každé 4 hodiny má linka povinnou, asi půlhodinovou zastávku pro řidiče, kterou ovšem s povděkem přivítá i většina cestujících. Zejména kritický je úsek po německých dálnicích, kde velmi záleží na tom, zda se vám podaří vyhnout všem dopravním problémům. Ale i když cesta probíhá hladce, trvá samotný úsek z Rozvadova do Aachenu (což je poslední německá zastávka) kolem devíti hodin.

Po příjezdu do Calais (většinou brzy ráno) následuje pohovor s imigračním úředníkem, jak už jsem zmínil v minulém příspěvku. Po úspěšném završení pohovoru se vrátíte zpět do autobusu a ten najede přímo do nákladního vlaku, který vás převezde tunelem pod kanálem La Manche do železničního terminálu ve Folkestone. Železniční tunel po kanále se defacto skládá ze tří tunelů. Dva hlavní slouží pro samotné železniční spojení, menší prostřední je obslužný a mohou se do něj např. uchýlit cestující v případě jakékoli mimořádné události. Kdyby snad někdo měl zájem zjistit podrobnosti o této bezpo-

chyby mimořádné stavbě, může si přímo v terminálové budově prohlédnout malou výstavu fotografií.

Během cesty tunelem není nutné vůbec opustit autobus a po příjezdu na anglickou stranu kanálu tak můžete plynule pokračovat směrem Londýn. Dříve autobusové linky využívaly k překonání kanálu trajekt, ale cestování tunelem je přece jen klidnější a rychlejší (tedy pokud pomineme poněkud klaustrofobní prostředí, kdy se více než půl hodiny pohybujete v tunelu). Autobusová linka končí svoji cestu dopoledne na londýnském nádraží Victoria Coach Station, které jsme si už v jednom z minulých dílů představili jako ideální výchozí bod pro prohlídku Londýna. A věřte tomu, že více než na pokračování cesty dále do Anglie budete mít v tu chvíli myšlenky spíše na pořádnou postel.

Pokud budete cestovat do Anglie osobním automobilem, neliší se příliš cesta od autobusu. Jednoznačně doporučuji zejména v Německu sledovat hlášení o dopravní situaci a také dodržovat pravidelné přestávky, případně se za řízením střídát. Jediný rozdíl bude pravděpodobně v tom, že český turista využije v Calais služeb trajektu, jelikož se jedná o levnější variantu v porovnání s tunelem. Konkrétní cenu lodního lístku nemohu uvést, jelikož je velký rozdíl, zda chcete cestovat přes den nebo v noci, jak velké je vaše auto, a také kolik vás vlastně bude. Každopádně jízdenky se prodávají i na mnoha místech u nás.

V samotném přístavu vás navigační značky dovedou naprosto bez problémů až ke správné lodi. Své vozidlo zaparkujete v nejspodnějších patrech trajektu. Poté musíte automobil opustit a odebrat se na horní paluby. Zde o vás bude dobře postaráno. Množství barů, bezcelní obchod, dětský koutek, kino atd. Tohle všechno můžete během devadesátiminutové plavby užívat dle libosti. Cesta je uvedena hlášením kapitána o tom, jaké vás čeká počasí a pochopitelně informací, kde se vydávají plovací vesty v případě jakékoli havarijní situace, což může středoevropana lehce znervózňt.

Musím říct, že při pohledu přes okno trajektu mně vždy kanál La Manche připadal jako velmi frekventovaná dálnice, takže máte dojem relativního bezpečí. Situace se ale okamžitě změní, pokud se půjdete podívat na venkovní palubu. Tady si najednou plně uvědomíte rychlost, jakou se trajekt pohybuje, a také dobu potřebnou k tomu, aby loď zastavila a případného trosečníka z vodní spousty vylovila. Během noční plavby je dle mého názoru možnost objevení zmizelého cestujícího téměř nulová a navíc voda v kanálu je údajně velmi studená... Pokud je moře klidné, uvnitř trajektu většinou ani nepoznáte, že se loď pohybuje. Zásadní rozdíl ovšem nastane, pokud se počasí zhorší. Pouze jednou jsem něco podobného zažil a věřte, že v tu chvíli vám nepomůže ani několik hltů domácího destilátu a prostě se snažíte tu hodinu na palubě pokud možno bez újmy přetrpět (což, jak musím podotknout, se ne všem cestujícím podaří).

Procedura s imigračním úředníkem se v tomto případě bude odehrávat až v Doveru a jak už jsem naznačil minule, většinou ani nemusíte opustit automobil. Úředník si prostě nechá předložit pasy všech cestujících, řidiče se zeptá na několik základních věcí, nakoukne do vozu, případně ještě i doplní nějakou otázku pro spolucestující a to je vlastně vše. Když jsem se ptal, proč je takový rozdíl mezi kontrolami osob cestujících autobusem a osobním vozem, bylo mi řečeno, že přece když někdo jede na ostrovy evropským autem, tak

tam přece rozhodně nehodlá zůstat... Ponechávám bez komentáře... Při výjezdu z přístavu Dover vás ještě několik velikých značek upozorní abyste "řídil své vozidlo na levé straně vozovky" a můžete začít objevovat krásu kruhových objezdů anglických silnic.

Budete se možná divit, ale pro cestu do Anglie bych v současné době jednoznačně doporučil letecké spojení z Prahy. Tytám jsou totiž doby, kdy si letenku mohl pořídit jen skutečně movitý člověk. Na trh vstoupili tzv. "nízkocennové" aerolinky a začali nabízet letenky za přímo neuvěřitelné ceny.

Asi nejznámější z nich je společnost EasyJet, kterou okamžitě poznáte podle výrazného oranžového nápisu na každém jejich letadle. Jednosměrnou letenku pořídíte s trochou štěstí už od neuvěřitelných 1000,- Kč a z Prahy s nimi můžete letět hned na několik míst v Anglii – Bristol, East Midlands (letišťe blízko Leicesteru), Newcastle a také letišťe London - Stansted na severovýchodním okraji Londýna. Druhou takovou společností je bmibaby, což je dceřinná společnost British Midland. Také bmibaby nabízí z Prahy lety do několika měst v Anglii, konkrétně se jedná o Cardiff, East Midlands a Manchester. A aby toho nebylo málo, před několika málo měsíci začala nabízet levné spojení do Londýna i společnost SkyEurope Airlines, která operuje z Bratislavy.

Jak vlastně funguje systém tak levných letenek už jsem také myslím kdysi zmiňoval. Základem je myšlenka, že na krátkých tratích (cca do dvou hodin letu) cestující nevyžaduje žádný zbytečný komfort nebo občerstvení a je tak možno docílit významných úspor. Na let se můžete zaregistrovat pouze přes telefon nebo internet – tím se šetří náklady na budování rozsáhlé sítě prodejců. Letenku ovšem nikdy žádnou neobdržíte a u odbavovací přepážky na letišti se prokážete pouze vašim pasem. Konkrétně EasyJet dokonce nevzdává ani palubní lístky, a každý se posadí v letadle tam, kam se mu to právě hodí, přesně dle hesla "kdo dřív přijde..." Pochopitelně, že zavedené společnosti (jako British Airways a České aerolinie) se tomuto trendu museli přizpůsobit a ceny vlastních letenek také rapidně snížit, z čehož má cestující pochopitelnou radost.

V Praze tedy projdete pohovorem s imigračním úředníkem a nastoupíte do letadla. Připravte se na to, že vás budou téměř všude považovat za angličany a mluvit na vás anglicky a to dokonce včetně českého personálu. Samotný let není ničím zvláštní (tedy pokud není turbulence – to je potom docela zajímavé). Letadlo odstartuje a za zhruba 90 minut přistane v Anglii. Co zde snad působí poněkud komicky je nezbytná instruktáž o tom, jak používat záchranné vesty v případě nouzového přistání na vodu. Pokud se budete totiž pozorně dívat z okénka, zjistíte, že nad kanálem La Manche se letadlo pohybuje cca 1 minutu. Jestliže máte zájem během letu o občerstvení, je nutné si je za příplatek objednat. Prostě v ceně vaší letenky kromě místa k sezení už nic moc není. Další nevýhodou je, že lety těchto společností mívají velmi často zpoždění, jelikož provozovatel se pochopitelně snaží vytížit letadlo během dne tak, aby co nejméně stálo na zemi. Jakmile tedy linka někde nabere zpoždění, už ho nemůže dohnat, protože letový řád nikde žádnou rezervu nemá. Ale i přes to všechno se myslím cesta letadlem vyplatí.

A to by snad bylo o možnostech cestování do Anglie téměř vše. Pokud snad máte dojem, že už mi brzy musí dojít nápady o čem jiném zajímavém v

Anglii bych vám mohl ještě napsat, máte naprostou pravdu. Vězte tedy, že tohle byla velmi pravděpodobně poslední část mého "anglického seriálu" v Bílovickém zpravodaji. Nicméně i tak bych vám ještě jednou velmi rád doporučil Anglii jako zemi krásnou, pohostinnou, v lecčems odlišnou, ale každopádně hodnou navštívení.

Vít Kratin

TELEVIZNÍ KABELOVÝ ROZVOD

Informace pro účastníky kabelové televize

Od začátku roku 2002 jsou poplatky za službu kabelové televize vkládané na účet provozovatele kabelové televize – firmě 3C s.r.o. Za tři předešlá pololetí byla platba za službu TKR 150,- Kč.

V únoru 2002 objednala obec a výbor TKR placený program Spektrum na základě výsledků ankety mezi účastníky TKR. Měsíční poplatek v roce 2003, který je odváděn výrobcí programu Spektrum (ČPS s.r.o.) je 15,- Kč za účastníka za měsíc. Program Spektrum byl nainstalován v březnu. Od dubna 2002 platí tento poplatek firma 3C s.r.o. za všechny účastníky kabelové televize.

Od prosince 2001 neměl výbor TKR čas na setkání se mnou, abychom dohodli text sdělení účastníkům kabelové televize o změně plateb. Činím tak nyní sám tímto příspěvkem.

To základní je, že v příští platbě inkasa bude částka za službu kabelové televize vyšší

(viz čl. III., bod 7, odst. C) Smlouvy o provozování TKR).

(25,- Kč programy podle čl. VI, bod 1 a 2 + 15,- Kč Spektrum, tj. 40,- Kč měsíčně).

Platba za kalendářní pololetí bude tedy v inkasu 240,- Kč.

Další změny v kabelové televizi byly: doplnění o program CNN (zdarma) a program stanice O jako náhrada zrušeného programu TV 3.

Poslední schůzka účastníků připojených k TKR byla před devíti roky. V současné době probíhají jednání a příprava stanov Televizního kabelového rozvodu v Bílovicích. Podle sdělení zástupce výboru TKR pana ing. Zdeňka Tomáše bude návrh stanov dokončen začátkem října t.r. a následně se uskuteční shromáždění občanů – účastníků připojených k TKR.

Jedním z bodů rozpravy by měla být úhrada dlužných plateb za Spektrum a doplnění televizního rozvodu o program Markíza a STV 2.

S přáním dobrého obrazu

Ing. Ivan Novák
jednatel 3C s.r.o.

REALITNÍ KANCELÁŘ

Ing. Pavla Bílého

Pekařská 7, 602 00 Brno, Tel.: 543 237 091, tel./fax.: 543 237 105

HLEDÁME pro naše klienty

> **RODINNÉ DOMY**

> **CHATY**

> **BYTY**

> **POZEMKY**

Zajistíme pro Vás

< právní servis

< vyhotovení znaleckých posudků

< jednání na katastrálních úřadech

Pro všechny nabízející jsou naše služby zdarma.

Zavolejte, přijedeme.

TÍSŇOVÉ VOLÁNÍ

HASIČI

150

ZÁCHRANNÁ
SLUŽBA

155

OBECNÍ
POLICIE

545227851

POLICIE

158